

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Lund, Jakob Johan.

Forsøg i den hellige Poesie og aandelige
Sange.

Kjøbenhavn : trykt hos H. C. Sander, 1775

166 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

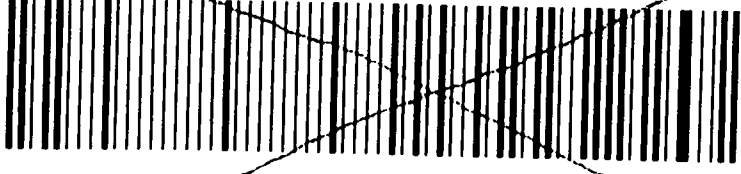
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

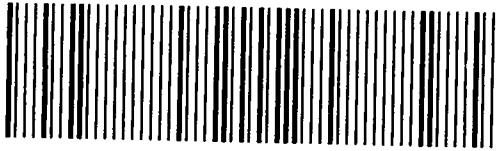

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 4 8°

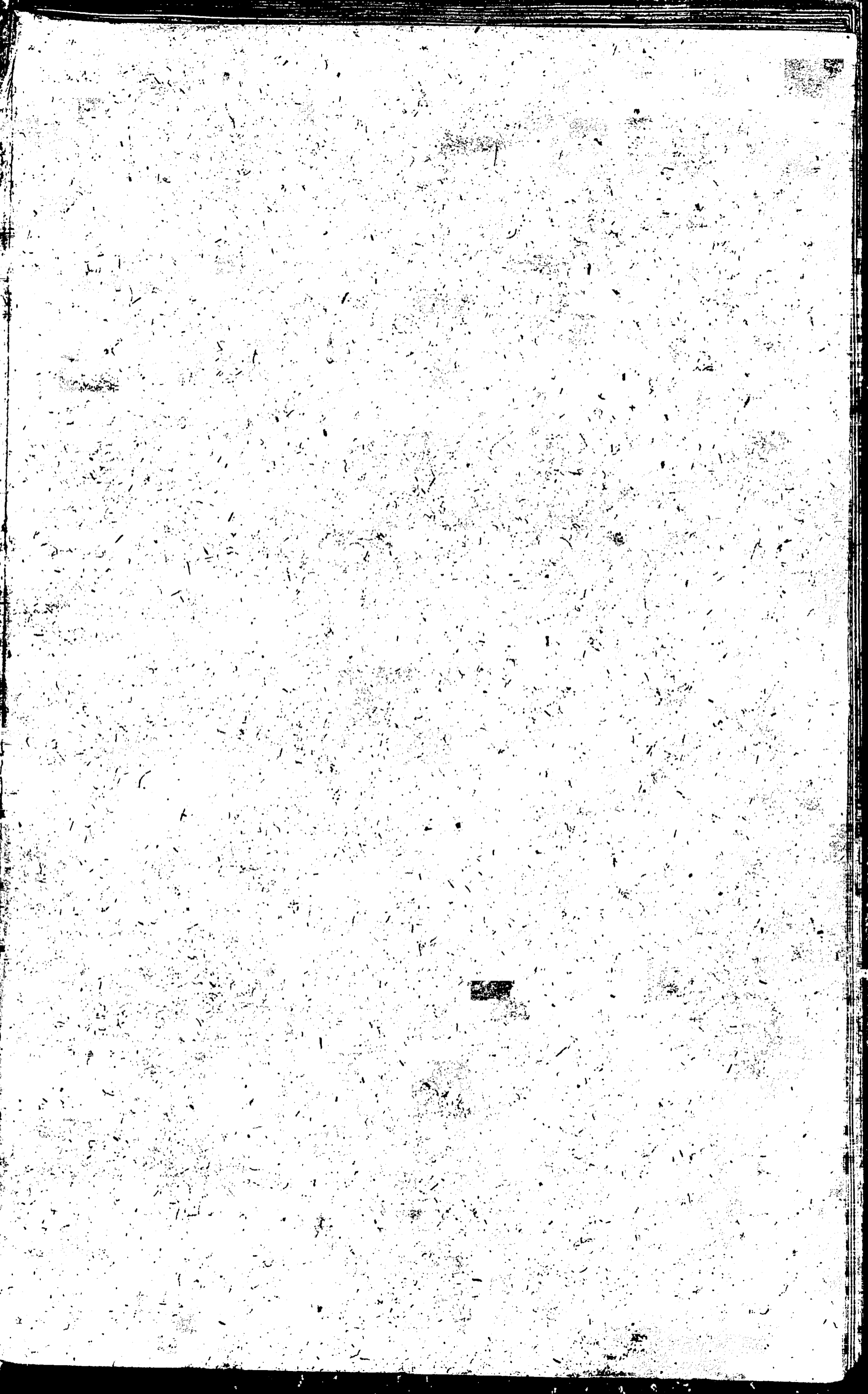
1 1 04 0 8 05963 7

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023571006

Forsøg
i den
Hellige Poesie,
og
Aandelige Sange.

Bed
Jakob Johan Lund,
Provst i Mon.

Bekostet af Selskabet til de skionne Videnskabers
Forfremmelse.

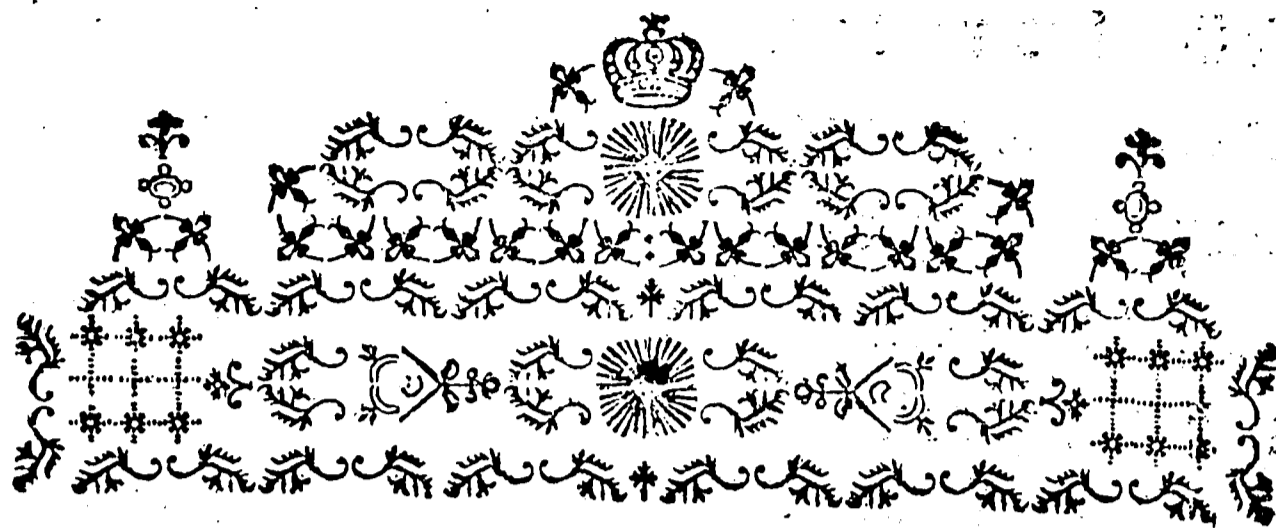
Prisen er paa Skrinpapir 2 Mark 8 Skilling,
og paa Tryk. 1 Mk. 12 Sk.

Kiøbenhavn, 1775.
Trykt hos H. E. Sander.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several lines and is mostly obscured by noise and low contrast.

190

Ved denne liden Samling af aander-
lige Sange finder jeg nodig at er-
indre, deels hvad der har anlediget den,
deels noget om Stykkerne selv.

En Lyst til at skrive Vers, jeg under-
tiden ikke har kundet eller vildet modstaae,
som aldrig blev anvendt til en eneste letsin-
dig eller utilladelig Strophe, og jeg altsaa
ikke har just Aarsag at undertrykke, et Bi-

fald, det velmenende Publikum og billige Dommere iblant ikke har negtet mine ringe Arbejder, - og især min Kactne, eller Læreværet om Religionen; den Forpligtelse, jeg har troet, dette paalagde mig til at anvende videre Ftid, er Aarsag i, at jeg fremlegger følgende.

Jeg kalder det Forsøg i den hellige Poesie og aandelige Sange. Hvad Poesien angaaer, faaer andre domme, om her er nogen. Jeg har ønsket, her maatte være; men det kommer an paa de Skionsomes Dom. Skulde her findes nogen harmonisk Betsalenhed, opløftet over rimet Prosa, nogen Aand, eller hvad man vil kalde Poesie af dette Slags, da haaber jeg, den kan kaldes hellig, eftersom her synges om nogle vor hellige Religions Sandheder. Hellig Poesie er et almindeligt Navn, hvorunder ethvert gudeligt Vers, hvorunder og den bibelske Poesie, som Høiden af den hellige, henhører. Hvad
det

det angaaer, at jeg kalder Stykkerne Sange, uagtet eet eller nogle maatte have Anseelse af Læreevers, da kan dette ikke komme den fremmed for, som veed, at al Poesie er Sang, at man i Grækenland sang det største Heltedigt. Vidste altsaa ikke beqvemere Titel til følgende, og under hvilken, om jeg lever, at udarbeide meer, ifald dette ei ganske mishager billige Dommere. Skulde det miskiendes af andre, er det ingen Ulykke, og bør ei nedslaae mig.

Da Evnen er liden, og Lysten driver dog til adskilligt, vilde jeg forsøge meer end eet Slags. *Qvi jugulum perspicere non possum, omnia pertento*, sagde hin Romer med mindre Føie, end jeg kunde sige det her. Jeg har ikke Kræfter til at udholde ved eet, derfor prøver jeg adskilligt. Deraf Stykkernes Ulighed, deraf og forskiellig Skrivemaade, som bør vel bruges i forskiellige Slags; men det kommer an paa, om jeg har truffet den rette. Forandringer,
synes

synes mig dog, have Sted i det Lyriske. De sees hos Horats, og at anføre et uendelig større Exempel, den hellige Skriftes Psalmer ere snart høiere, snart jevnere.

Jeg fandt Lyst at forsøge noget i den egentlig hellige eller bibelske Poesie. Jeg veed ikke, om vi have noget deraf paa Dansk, uden i den hellige Skriftes Oversættelse; thi de Efterlignelser i vor Psalme-Bog af Davids Psalmer vil man dog vel neppe henregne dertil. Vel veed jeg, at denne Poesie er uefterlignelig, og at der aldrig i noget Sprog ved menneskelig Skildkunst kan opnaaes den Høide, den har i sit Sprog, hvilken hersker i Moses Lovsange, Jobs Bog, Psalmerne, Esaias, og nogle af Propheterne, mod hvilken alle Pindariske Sving ere intet. Den Tankernes Høihed, Skriftens guddommelige Herkomst nødvendig maa føre med sig, den Udtrykkets Rørlighed og Styrke, den skildrende (efterlignende) Harmonie, som
Spro.

Sproget, hvori den er skreven, frem for alle andre synes oplagt til, gjør vel Sagen umuelig. Ikke desmindre kan den dog i en vis Grad efterlignes i andre Sprog, efter deres Genius. Man veed, hvor heldig en Le Franc, og endnu meer vor uforglemmelige Cramer, have løbet paa denne Bane. Jeg fandt Lyst til at betræde den, og har maaskee snublet ved det Skridt, jeg vovede, i det mindste et fundet Tid og Kræfter endnu til at komme videre. Dette er det 6 og 25 Stykke, af hvilke dette er efter den 91 Psalme, hint efter den 104, hvilken Young holder for noget af det sublimeste i Skriften, næst Guds Tale i Slutningen af Jobs Bog, han har paraphraseret.

Jeg fandt Lyst til at skrive Oden. Maaskee egentlig de i vort Sprog kunde kaldes Sange, til Forskiel paa dem og vore Psalmer. Af slige Sange har jeg indrykket endeel i Forsøget; men om de svare til Navnet, kan jeg ikke sige. De rette Oden skulle

være langt stærkere, styrigere, høiere, end Psalmer, skjønt de dog iblant kunne nedlade sig i Psalmernes Egne, ligesom disse undertiden stige til Sangenes Sphære, dog et tøve der længe, som Klopstock anmerker. Jeg ønskede, nogle af ommeldte Stykker maatte ansees for Lære=Oder, som Gellert taler om, til Forskiel fra dem, som ere skrevne for Hjertet, og i hvilke meer Følelse hersker.

Endelig havde jeg og Lyst til at skrive Psalmer, og helst Psalmer; thi hvo vil ikke heller ønske sig en Paul Gerhards Genie, end andres? var det end Klopstocks, naar denne betragtes aleene som Heltesanger. Hin har opbygget saa mange tusinde Stele med sine Psalmer, denne derimod nogle faa, der havde Ginds Styrke nok til at følge ham i hans Heltesange. Jeg ønsker helst, siger jeg, at kunne udarbejde Psalmer; men veed og, at kun faa fik Held dertil, at dertil behøves ei aleene Nand, men
og

og den Land heroven fra, og at denne af
slige Gaver uddeler, som han vil. Mogle af
de nyere Kunstdommers Regler ere mig ikke
ubekiendte; men hvor snart erfarer man,
at det er vanskeligt at følge dem? ”De for-
rige Hundredaars Erfaring har viist, siger
Cramer, at og store Poeter ofte ei have
kundet treffe den rigtige Tone, som egner
og anstaaer Vers, der skal bruges til
Gudsdyrkelse og almindelig Opbyggelse,
endskjønt den saa tydelig var at høre i Lu-
thers og Gerhards Psalmer.” Jeg
har ofte læst vor Mag. Olrogs smukke
Afhandling om Psalmernes Fornødenhed,
og jeg seer hans udkomne aandelige Sange
med Længsel i Møde. I Afhandlingen har
jeg især lagt Merke dertil, at han holder det
ikke for een Mands, ja ikke for een Alders
Arbejde, at skrive nye, og at forandre gamle
Psalmer; men opmuntret mange dertil,
(da der og saaledes i Tiden kunde gøres et
Bul), især dem som have Genie til at være
Davids Efterfølgere i at skrive Psalmer.

Dertil har jeg aldrig opløstet mit Haab; men vilde dog ofre til Helligdommen, om det end er kun en Skierv. Det, jeg har meent at være beqvemt til Psalme i mit Forsøg, har jeg lempet efter en bekiendt Kirke-Melodie, som overskreven sees.

Vi have fortreffelige Psalmer i vort Sprog, dog ikke mange, mod vore Naboer at regne. Enhver, som kiender noget af deres og vor Literatur, veed dette. Vi have Originaler af Kingo og andre; thi Imitation, naar den er god, endog temmelig oversættende, fordrager man gierne, om det er hos Virgil, og læser den, som Original. Men Tiden, der medfører Sprogets Ændring, (er Smagen god, bør den ei ændre sig) har forvoldt, at man længe har ønsket endeel af vore gamle Psalmer forandrede. Dette er overeensstemmende med Kierlighed, som hert lemper sig efter Mængden, og vil ikke forårsage de Eenfoldige nogen Forvirring. Thi hvorfor, ellers ikke skrive nye

nne Psalmer, som dog endeel vel kunde, om de vilde forsøge det, isteden for at ændre de gamle? Klopstock har derfor forandret endeel Psalmer i sit Sprog, og da dette billig ansees som en Fornødenhed, vilde jeg og forsøge det, og foretog den lange Communion-Psalme. En Psalme, der ordentlig synges ved saa hellig Religions-Act, burde, synes mig, være af lidt bedre Poesie. Imidlertid har det sin Vanskelighed at forandre, ja Riedsomelighed. Jeg veed ikke, om denne Psalme er Oversættelse; thi af brugelige Tydske Psalmebøger eier jeg aleene den Altonaiske, og er, af Mangel paa hertil hørende Bogsamling, aldeles ukyndig i Psalme-Historien. Var den en Oversættelse, gjorde man vel best i at holde sig til Originalen. Noget af den er taget af den Psalme: O Jesu süß, wer dein gedenkt. Dog er det kun lidet, og denne Psalme er kort. I Forandringen har jeg indtil det 22 Vers stræbt at beholde
saa

faa meget af det gamle, som var mig mueligt; men derefter tog jeg mig meer Frihed. Hovedtonen i denne Psalme er, som mig synes, en hellig Aierligheds Affect imod Forsøferen, og den har jeg stræbt at beholde.

Disse ere da mine nærværende Forsøg, som jeg har fremsat i den Orden, efter hvilken Materierne fulgte paa hinanden. Jeg troede og, det kunde et være ubehageligt, blant Dder at læse Psalmer, og i disse at finde ligesom et Hvilested for Tanken. Forandring fornøier, og vi kledes snarere af at see det eensformige platte Land, end en afverlende Egn, der har sine Bierge og Dale.

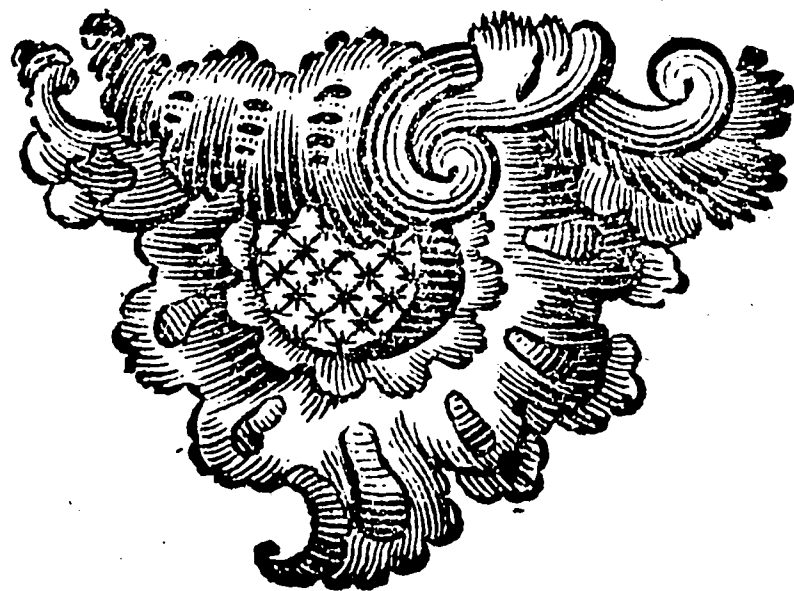
Enduu bør jeg tilstaae, at her ere trende Oversættelser, to af Cramer, og een af Gellert, paa det jeg ikke skal synes at ville tilegne mig mere Eiendom i disse Stykker,
end

end jeg har. Flere Oversættelser ere her dog ikke.

Hvorom alting er, haaber jeg i det mindste, ikke ved noget plat, eller nedrigt og uanstændigt, eller latterlig kunstlet, at have vanceret de Religions Sandheder, hvorom her synges. Gud kiender ellers min Hensigt med dette ringe Forsøg. Maatte jeg naae det! Jeg naaer det, ifald det geraader til Guds Ære, nogles Opbyggelse, og et ganske misshager Smagen, ifald det fører heldigere Genier, og meer benaadede Stiele paa den Tanke, at ville meddele os deres bedre Arbeider. Jeg har for mange Aar siden stunget om nogle af Religionens Sandheder med en svag Stemme. Hvor behageligt skal det være for mig, og i min Alderdom, som nu et meer er langt borte, at høre andres langt herligere Sang, og hvor lidt jeg end kan, at synge med! Maatte dog denne Ovelse være os en Forberedelse til
at

at kunne om en søle Tid indtræde i hin
Forsamling, hvor vi skulle love HErren
med Ord, som intet Menneske paa Jorden
kan udsige.

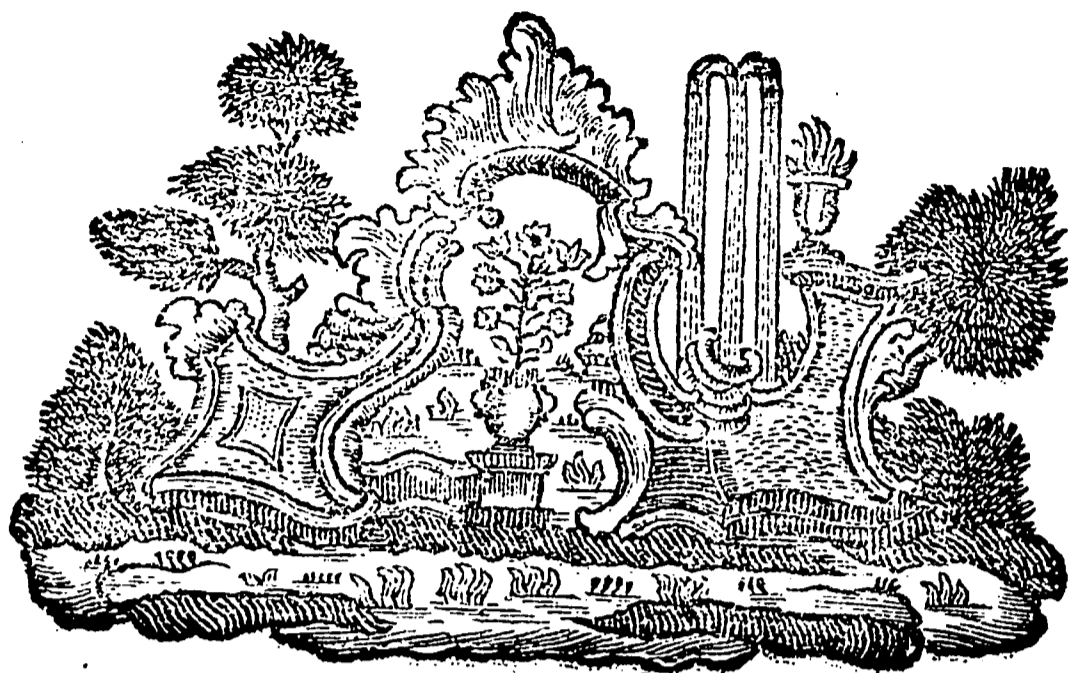

Indhold.

1.	B øn.	"	"	17
2.	Guds Tilværelse.	"	"	20
3.	Nogle af Guds Egenskaber.			22
4.	Guds Lyst til at skabe, efter Cramer.			25
5.	Om Englene.	"	"	27
6.	Skabningen. Efter den 104 Psalme.			32
7.	Guds Magt og Godhed i Skabningen.			42
8.	Skabningen som Guds Tempel.			47
9.	Menneskets Skabelse og Kald.			53
10.	Menneskets fornuftige Siel, efter Cramer.			57
11.	Begrædelse over Menneskets Fald og Fordervelse.	"	"	61
12.	Bidere Beviis paa hans Fordervelse, efter Gellert.			69
13.	Mod Had og Uforsonlighed.			76
14.	Mod Stolthed.	"	"	81
15.	Bodpsalme.	"	"	87
				16. JEs

16.	Jesus, Troens Siemed.	=	95
17.	Følelser ved Alterens Sacrament.		96
18.	Kierlighed til Gud.	=	99
19.	At vort ganske Forhold bør flyde af denne Kier- lighed.	=	104
20.	Paaskefang.	=	107
21.	Tanker i et Uveir den 13 Aug. 1771.		113
22.	Den sande Trøst.	=	118
23.	Mod Tungfindighed.	=	122
24.	Forsynet.	=	130
25.	Lillid til Forsynet. Efter den 91 Psalme.		133
26.	Prøvelse ved Aarets Udgang.		135
27.	Nytaars-Tanker 1771.	=	139
28.	At alting tiener dem til Gode, som elste Gud.	=	143
29.	Noget om Sielens Udsødelighed.		147
30.	Trøst for Døende.	=	150
	Forandret Communion-Psalme.		154

I. Bøn.

Sunde jeg velment Offer her frembære,
I Naade anseet, Himmelen til Ære,
Skiont end saa ringe, Næsten og til Baade,
Ønsket jeg naaede!

Du, fra hvem nedkom al fuldkommen Gave,
Eysenes Fader! Villien at have
Gav du, giv Eone, da jeg vil det vove
Her dig at love!

Send mig en Straale, som i Sielen tænder
 Wiisdomens Klarhed, hvorved man dig kiender,
 At jeg i dig maa mig aldeles senke,
 For vel at tænke!

Sange, jeg toner, lad i Andagts Hede
 Føles af mig selv, mig i Aand tilbede!
 Hellige mit Liv, at det ei beskiemmer!
 Hvad jeg istemmer

Al, min Forstand er adspredt, mørk og treben;
 Sielen saa tidt af Sandser blev henreven;
 I det jeg svang mig op mod dig — bedrøvet
 Sank den i Støvet!

Hiertet forræderst efter Lyst vil hænge,
 Og sig til Glædens rene Væld ei trænge!
 Al, hvor elendig Trost det ofte borger,
 Trettes af Sorger!

O du, som ene styre kan og raade,
 Grib du, og led mig ved din Aand og Naade!

Hielp

Hielp du mig kraftig, vær du mig tilstede,
Giv Ro og Glæde!

Frugt af de Læber, som dit Navn bekiende,
Vil jeg da ofre, mig ei fra dig vende.
Du jo udretter, at dig love kunde
Diendes Munde.

---

2. Guds Tilværelse.

Mel. Alleene til dig Herre Jesu Christ.

Der er en Gud, almægtig, viis,
 Fuldkommen uden Skranker;
 En Gud, som ene bør al Priis,
 Som dommer alles Tanker.
 Om ei, maa Himmel strax og Jord
 Forgaae, som Skib ustyrt ved Roer.
 Gud er, det er Naturens Røst,
 Fornuftens Trøst;
 Fornuft er uden Gud kun Brøst.

Ja — er ei Gud, min usle Siel
 Som Jrrlys for mig søger;
 Et høiest Gode, evigt Vel
 Omsonst den ønsker, søger;
 Som Gnist opspretter den og døer,
 Og Dyr jeg da misunde bør.

Hvad

Hvad Fryd er midt i Lykkens Skød,
 Hvad Trost i Nød?
 Hvad er mit Liv da, uden Død?

Men Gud, han er, det veed jeg vist.
 Han al sin Skabning ynder;
 Forsonet ved min Herre Christ
 Benaader han mig Synder;
 Som Fader han forseer min Tare
 Tiltænker mig saa rig en Arv.
 Bar ei min Siel, til fuldt Behag,
 Vis paa den Sag,
 Forbanded' jeg min Fødsels-Dag.

Gud er, og min Gud er, og mig
 Indblæste han min Aande;
 Han danned Sandser mesterlig,
 Som gaae min Siel til Haande.
 Ham elske, love, mig fortroe,
 Ham leve, er min Pligt og Nøe.
 Min Tillid, mine Sorgers Last
 Paa Gud er fast;
 Min Klippe, Gud, staaer evig fast.

3. Noget af Guds Egenskaber.

Kun Gud er stor,
 Langt over Himles Himle!
 Blant Verd'ner, som for hans Fodskammel vrime,
 Lovsyng ham og du Jord!

Dog sig, hvo kan,
 Hvo kan hans Navn udtale?
 Hvo kan de Trek, som er hans Billed, male?
 Han selv — og derfor skabte han.

Uendelig —
 Kan Skabning det og være?
 Afbilder Tid den Evigheders Herre?
 Noe — her al Tanke taber sig.

Lys er hans Dragt;
 Dog Soele knap dets Skygger.
 Hans Throne staaer, og intet Tilfald rygger
 Den Vældes grændseløse Magt.

Hvor er ei han?
 Og hersker ei, ubunden?
 Flyv Himmelhøit, nedseñ dig i Afgrunden,
 Hans Haand og der dig holde kan.

Forstil dig ei
 For ham, som hører Tanker.
 Blot, i hans Lys, den dulgte Synd ombanker,
 Fortvivlende paa Cains Bei.

For Gud jo er
 Tings evig Raad tilstede;
 Han giennemseer sin Skabnings Riede,
 Og alle Mueligheders Hær.

Hos dig er Raad,
 I dig, Gud, Wiisdom throner;
 Dit Val er best, Fuldkommenheden kroner
 Din uforbederlige Daad.

En hellig Gud!
 Keen frem for Lysets Strømme!
 Langt, langt fra ham maa Ondskab's Morkerømme,
 Got, helligt er hans Ord og Bud.

Net er hans Tid,
Dg, naar hans Spir fordunkler
Afløbet Soel, og allerherligst funkler,
Frikiendes den beskylde Tid.

Stor, stor er han,
Som alle Magter hylde!
Er rig, sig noksom, Herligheders Fylde,
Dg Saligheders Ocean.

Tilbed, tilbed!
Lad Andagt stum nedfalde,
Tilbed, o Siel! Dog du tør og paafalde,
Dg elske. Gud er Kierlighed.

---

4. Guds Lyst til at skabe.

Mel. O, Sielehyrde, Gud og Mand.

Hvor salig er min Siel, naar den
 I Lov til Gud sig hæver,
 Og, ved at prise Skaberen,
 En Engels Levnet lever!

Hvor skøn er han, den skønneste,
 Af Glands, af Herligheder!
 Hvo blev ei, ved et Glimt at at see
 Af ham, henrykt i Glæder!

Bellysters Strømme velde ud
 Fra hans Alvidsdoms Kilde;
 Sin Skabning vil en salig Gud
 Med Lyst og Glæde fylde.

Han fremgik af sin Eoighed
 Alt dele sig med flere;
 Vil ei, som førend Tid fik Sted,
 Alleene salig være.

Et Ord han taler, og der staaer
En salig Hær, som lober
Sin Skaber, paa hans Bink udgaaer,
Dg som kun han seer over.

Dg mig han skabte, mig, der skal
En Salighed og nyde.
Til Lykke, Siel! det er dit Kald,
Dig kun i Gud at fryde.

Du seeer kun i en Skumring her,
Hvad Engle bedre kender;
Fra Ansigt du til Ansigt der
Skal see ham uden Ende.

---

5. Om Englene.

Mel. O søde Gud, din Kierlighed.

Herfærenes høilovet Gud!

Hvor mægtigt er dit Rige!
 Det Morgenstjerner raabe ud,
 Det Englene maae sige.
 Jeg seer kun under mig, og seer
 Utalligt Liv at vrimle;
 Dog leves, hiffet leves meer
 I de useete Himle.

Dit Ord, o Gud, os lærer saa;
 Den Sandhed deraf kiendes,
 Alt tusind, tusind for dig staae,
 Alt Millioner sendes.
 De Vander gaae dit Ærinde,
 Naar Lysets Fart end hemmes;
 De giøre trofast Tieneste,
 Hvorved mit Gavn og fremmes.

De vare min Forløser's Pragt,
 Hvor arm han lod sig føde;
 De styrked' ham mod Dødens Magt,
 Som gik for mig til Døde.
 Af Kierlighed til ham og mig
 De i en Afgrund kiger,
 Hvori Fornuften taber sig;
 Men Troe til Redning higer.

Dem glæder min Omvendelse
 Til Sielehyrdens Beie;
 De leire sig utrettede
 Omkring mit Huus og Leie.
 I mine Børns Uskyldighed
 Forelskede de blive;
 Jer, Planter for en Evidhed,
 En Englevagt omgiver.

O Aanders store Fader, du,
 Som Børn i Himlen haver!
 Hvi kom du Mennesket ihu,
 Og rakte Jorden Gaver?

Vi Adams Børn, hvad ere vi?
 Hvad søger du hos Støvet,
 Som Synden er rodfæstet i,
 Og Alderskab berøvet?

Jo, vor Oprensning søger du;
 Vi meer end Riød jo bære.
 Skiont ringere end Engle nu,
 Forløste vi dog ere.
 Du vil ei Menneskers Forliis;
 Engang du lar dem stige
 Hen op til bedre Paradis,
 Som meer end Engle lige. —

Hvor ærefuld Bestemmelse!
 Saa er mit Kald nu dette:
 Gud Zebaoth, din Billie,
 Som Engle, at udrette;
 Kun ved din Gres Fordring glad,
 Mit Levnet her at føre,
 Som Borger i din store Stad,
 Og eet med Engle giøre.

Kun Kiærlighed, som Engles Hær
 Imod din Skabning øver,
 Er Salighedens Forsmag her,
 Og Troens sande Prøver.
 Lad dem, o Jesu, Sieleven,
 Dem i mit Levnet kiendes,
 Indtil jeg hist i Himmelen
 Blant Englene fuldendes!

Lad mig i Ydmyghed fremgaae,
 Som Engle, der os tiene,
 Hvor høit de over os end staae!
 Den Hielp du mig forlene,
 At jeg i Lyset vandre kan,
 Og undgaae Fald i Synder;
 Saa Lysets Engel holder Stand
 Hos mig, og mig vel ynder!

Og synker end min Alsmagt ned,
 Da Kræfter mindre ere,
 Saa lad dog min Oprigtighed
 Saa stor, som Engles være!

Imidlertid jeg seer en Dag,
 Da vist min Kraft oplives,
 I Døden, efter dit Behag,
 Naar jeg til Engle gives.

Forsoner, som da fæbner mig!
 Hos dig, som gjør mig rolig,
 Hos Engle, som omringe mig,
 Jeg boer i Fredens Bolig!
 Der skal min Soel ei slukkes ud;
 Der skal min Siel i Lise
 Dig, hellig, hellig, hellig Gud,
 Blant de Fuldkomne prise!

---

6. Skabningen.

Udbryd da til Jehovas Ære!
 Bliu Lovsang! Skabningen er stor.
 Hvad Køst kan saa harmonisk være!
 Hvo kan ophøie ham med Ord!
 En prægtig stemt Natur aftegner
 Kun svagt den Herlighed, han egner.
 Han, evig klar, men aldrig seet,
 De Himle, som et Telt, udbreder;
 Han førte sig i Lys, som Klæder,
 Dog skimtes knap hans Majestet.

Høitvæbende Dale paa Himlen han hvælver,
 Befæster i Luften det hængende Band,
 Han taler i Brede, og Verdener skielve,
 Forsvinde — Han vinker Naturen i Stand.
 Goddædig han farer paa Skjernes Ringer;
 Paa Blaaner sin tordnende Bogn han omsvinger.
 Tilrede hans Bud er, Lyn, ilende Bær,
 Som Hofstat og Hær.

Grundfast i Luft, vor Jord ei banker;
 Sig veiende med sig, den staaer.
 Den først kun svanger er med Banker,
 Og frekke Bolger den omslaaer.
 Dens Overflade, da ei rolig,
 Er kun en halvfuldendet Bolig. —
 Han tordner Ordre (*), Blande sky'
 For Herrens Trusel, selv opkaste
 Bundløse Dnb, hvori de haste, —
 Forbaused' for hans Nost de fly'.

C

Stolt

(*) At der paa den anden Dag i Skabelsen, efterat Gud havde affondret den tykke Luft fra Himmel-Luften, og bestemt Jordens Atmosphære, maa have været en heftig Bevægelse i denne tykke Luft, inden den kom i sin Egevoegt omkring Jorden, og altsaa den stærke Storm over den ganske Jord; item at der i samme Luft maa have været mange antændelige og svovlagtige Dele, og følgelig en almindelig Torden og Lynild, samlet med Jordskielv; (der undertiden endnu opdriver Land af Havet) hvilket alt var tienlige Midler i Guds Haand,

Stolt Bierget da stræber i Luften at stikke;
 Men Dalen at aabne sin rigere Favn.
 Forkuede Bænde mod Alfgrunden sikke,
 Hvor Havet, oprørist i fugtige Stavn,
 Dumdriftig af Leiet sig reysende dukker,
 Balskyrigt og skumdredt optaarner og bukker,
 Og viger tilbage, for Sandskornet ræd,
 Han lagde til Bred.

Hvo kan livagtig Landet male,
 Saa smykket med fortryllend Held?
 Der sive, rasle ned i Dale
 Af Biergets Bægt udpersed' Bæld (*).

Did-

Haand, (der aldrig gjør unødvendige Mirak-
 ler, men bruger den Natur, som er der, saa-
 vidt han finder den tilstrekkelig til at opnaae sit
 Diemeed ved) til at adskille Vandet fra det
 Tørre og Høie, er Reinbeßs Mening, som
 han bekræfter af dette Sted i den 104 Psalme,
 hvilken min Sang skulde efterligne.

(*) Dette lader sig vel sige i Poesie, der maler
 efter Sandserne. Jeg veed vel ellers, at det

Prob-

Didhen utalligt Liv sig skynder,
 Hvis Torst Kamelens Nektar ynder.
 I Buske; langs bredziret Aae,
 De Qvidrendes Concert behager;
 Der bygge de, bortskiertse Dage,
 En Skabers Diemeed de naae.

Unyttig paa Jorden ei Fodsbred han spilder;
 Et Bæk i Naturen for andet er Ven.
 Hin eensome Klippe uddies af Kilder;
 Den Skyernes Naboe dog ledskes igien.
 De skarpeste Fjeld er en Skandse for Lande,
 Som Regn overgyder, og Strømmene vande.
 Der lokker og Barmen al Frugtbarhed frem
 I Bæjternes Hiem.

Der ruse Sædens sagte Bølger;
 Og prægtig skildres hisset Eng,
 Hvor Skaberen for Bildt ei dølger
 Dets Herrebord, dets bløde Seng.

E 2

For-

Problem om Kilderne forklares paa meer end
 een Maade; see Læreeverset om Relig. S. 39
 og 61.

Fornuften bød han, selv oplede
 De Kierner, Vand og Ild berede,
 Hvoraf man beste Qvægning nød;
 Os lod han mættes af det Fede,
 Lod Druens Kræfter Hiertet glæde;
 Os kræses for i Jordens Skød.

Hver Skabning i ham er, og røres, og lever;
 Stort, lidet, til Maal for hans Omhu er sat.
 Den Saft, han i Egerne's Kroner ophæver,
 Dmdriver han og i det frybende Krat.
 Til Mossen hans Forsyn sig veed at fornede;
 Paa Libanon planter hans Haand og de Cedre,
 Hvis modige Toppe, mod Skyen oprakt,
 Udbruse hans Magt.

Der throner Ornen sig i Skygge,
 Hvis lette Folk, et flagrend Chor,
 I Underkøbens Svaler trygge,
 Opdagge deres Slegt, og boer.
 Beklemt, en Jæger ofte soeder
 I Hekkers dunkle Bildereder,

Hvor

Hvor Dyret veed en sikker Stie.
 Steengieden sig i Spring formaster
 Til Biergets Spids; Caninen haster
 I Klippens Neve, og er fri.

Paa Himlen en Klode, blank, sømmende,
 flarer

Bor Skygge med Lysning i tindrende Nat,
 Og opspendte Dine om Almagt advarer.
 Dens Haand og hin straalende Ild har opsat,
 Der funkler om Dagen, veed Skaberens Love,
 Af Rummet, han cirkede, tør sig ei vove,
 Tilmaaler os Tiden i Dage og Aar,
 Som kommer og gaaer.

Naar Lyset nu sit Ansigt skjuler
 I Mørkets stille Herredom,
 Far' Rovdyr hungrig' op af Huler,
 Og streife Skoven graadig om.
 Forfærdelig, de unge Løver
 Til Gud om Føden, de behøver,

Da brøle. — Morgenrøden har
 Belagt med Purpur Solens Veie —
 De skjule i affides Leie;
 Dem Lysets Pragt en Skremsel var.

Da gaaer deres Nædsel, han, Dagingen
 fryder,
 Guds Billed, det muntrede Menneſke frem;
 I Arbeid han færdes, paa Jorden han byder,
 Den tvinger til Frugter, og fylder sit Hiem.
 Jehova, hvor er dine Gierninger store!
 Kun Biisdom og Orden de lade os spore.
 I Verden du satte en Jord uden Feil,
 Allgodhedens Speil.

Hvor kyselige Svælg anbragte
 Han herlig i sin store Plan!
 Der vrimler Liv i den udstrakte
 Umaalelige Ocean.
 Det fæle Rige tit oprøres
 Og Nord, og Svælp, og Døden høres,

Dog lod han flyve Seil paa Vand;
 Den Centnerlast, han vil betrygge,
 Er sikker lagt paa Bølgers Rygge,
 Saa har han heftet Land til Land.

Dg der i det grundløse Vaade omseile
 Søeunder, du skabte til Priis for din Magt;
 Afgrundens Uhyrer af Havet sig steile,
 Dg snyse mod Veir, og gjør' Styrmand forsagt (*)

B 4

Svær:

(*) Et saadant Monstrum omtales i sal. Biskop Egedes Grønlandiske Natur-Historie, og blev seet 1734 uden for Colonien paa 64 Grader; et saa overmaade stort Beest, at dets Hoved rakte sig lige jævnt med Skibets Mers, der det kom op af Vandet, og Kroppen var nok saa tyk omkring, som Skibet, og vel 3 til 4 gange saa lang. Det havde en lang spids Snude, og blæste som en Hvalfisk, havde store brede Baller m. v. S. 49. Herover har jeg seet et Malerie hos Hr. Prof. Egede i Kjøbenhavn, som saae dette Uhyre paa sin Reise, og tog selv Tegning deraf.

Sværdragtige Hvaler, der spøge med Bover,
 Pif rasende Storme kun vugges og sover;
 Naar Hungeren svier, de komme til dig,
 Hvis Haand er saa rig.

De Levende paa dig kun venter,
 Og faae i Tide hver sin Mad.
 Du strøer, hver sanker op, hver henter
 Belsignelsen, og giores glad.
 Men skjuler du dit Ansigt, bæver,
 Dpgiver Aanden, hvad som lever,
 Og samles til sit Støv igien.
 Derpaa du aander kun, og skaber —
 En Jord ved Tid og Død ei taber;
 Du altid ny besætter den.

Den Evige stedse sin Ære skal nyde,
 Hans Nøes ei forglemmes med flygtede Aar;
 Hans fuldkomne Gierninger stedse ham fryde,
 Om stedse end Verdner, der skabes, forgaaer.
 Til Jorden han seer kun, forfærdet den ryster;
 Skybrydende Klippe forgieves sig bryster,

Hvis

Hvis han den anrører, dens sydende Kamp
Hensfarer i Damp.

Min Gud, den Stund jeg er i Live,
Alleene Gud jeg prise vil;
Min Land skal ham en Lovsang blive,
Et Offer, medens jeg er til.
O vel anvendte Levnets-Dage!
O maa min Sang kun ham behage,
Ei større Lykke jeg da veed!
Hvis ei, da maa jeg evig græde;
Dog han, han, er mit Hiertes Glæde,
Min Sieles Roe, min Salighed.

Omkomme Misgierning, der ham foruretter!
Dens Navn skal og raadne, som vanærer ham,
Som spotter, som Mund imod Himlen opsetter!
Til sidst skal al Synden begravet i Skam,
Og Jorden skal renses — Min Siel ihukomme
Sin Skabers Velgierning, tilbede hans Domme,
Og synge ham (har jeg vel mere behov?)
Ham evig sin Lov!

---

7. Guds Magt og Godhed i Skabningen.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

Hielp mig, o Gud, at prise
Din Godhed og din Magt!
Du Herlige, du Rise,
Der Verden har frembragt,
Lad mig, i Aanden stærk,
Med Hiertet og tilrede,
I dig, o Gud, mig glæde,
Saa tit jeg seer dit Verk.

Saa langt du over Jorden
Udstrakte Himlens Blaa,
Pragt, Sammenhæng og Orden,
Af dig udvikled' staae.

Du seer i Stort og Smaat
 Kun Hensigt, Kunst og Gaver,
 Som du uddelet haver;
 Det Alt er saare got.

Du talede almægtig,
 Og Lyset viste sig;
 Saa reen en Glands, saa prægtig,
 En herlig Skaber liig!
 Du har opflaret alt,
 Med Skabningen fornøiet,
 Og dannede mig Diet,
 Et Speil, hvori den faldt.

Hvor majestetisk iler
 En Soel hver Morgen frem,
 Og, som en Brudgom, smiler
 I vort saa mørke Hiem!
 Hvo bød den Helt i Lob
 Afværge vor Ulempe;
 Saa stor en Lysets Riempe
 Alt fylde Jordens Haab?

Den Luft, som os omgiver,
 Hvoraf vi Qvægning faaer
 Og Liv, som aander, bliver
 Bevæget, og bestaaer;
 Hvo har og den beredt,
 Saa Dunsterne sig hæve
 I den, og Skyer svæve
 Til Regn og Frugtbarhed?

I Luft opvekses, føres
 Al Lyd og Toner ud;
 Den gjør, at Talen høres,
 Til Priis for dig, o Gud!
 Der væbnes Stormens Hær;
 Og byder du, maa Jorden,
 Til Skrek og Gavn for Jorden,
 Udraabe, hvo du er.

Hvo har opfyldt med Gode,
 Hvo har paa intet hængt
 Den Damp-omflydte Klode?
 Os Mennesker tiltænkt

En rigbegavet Jord?

Hvo har omdeelt dens Bænde

Saa viselig, at Lande

Staae grødefuld' i Flor?

Hvo tvang Vandfloders Bølge?

Hvo raabte Kilder frem?

Bød Strømmens Fart at hælde

Mod Havet, som dens Hiem?

Hvo skreb paa hver dets Bred

For Bølgerne de Løbe:

Kun hertil maae I vove;

Leg her jer Stolthed ned.

Hvo grov for Søen Huler?

Hvo fængsled Ildens Magt

I Jordens dybe Kuler?

Hvo har Metal henlagt

I Biergets rige Favn?

Arstiderne bestemmet?

Med Kuld og Hede fremmet

Vor Høst, Afverling, Gavn?

Hvo har i Bexter flædet
 Vor Jord, og dem i Lov?
 Alt Kreaturet glædet?
 Hvo har oplivet Stov?
 Hvo har befielet mig,
 Mig, som kan dette kiende,
 Og mig i Tanken vende,
 Almægtig Gud, til dig?

Dig, Gud! Din Wiisdom være
 Priis, Herlighed og Magt,
 Og Tak, og evig Ære!
 Det alt har du frembragt.
 Dig love Himmel, Jord,
 Luft, Ild og Vand tilsammen!
 All Verden sige: Amen,
 Vor Gud, vor Gud er stor!

---

8. Skabningen, som Guds
Tempel.

Hvor er jeg — Gud! jeg seer din Magt;
Mit Døie taber sig i Himle.

Hvor Syn forgaaer, og Tanker svimle
Umaalte Verck, ukiendte Pragt!

Dit Tempel — Gud! henrykt af Andagt, maa jeg
gysse.

Du bød, det stod, og hist Almagtens Fakler lyse.

Opklaring i den gamle Nat —

Da først lod han de Lamper tænde.

Hvad Høihed! Hvelving uden Ende,

Hvor Soel er over Soel opsat,

Dg flyder Lys i Lys. Indbildnings-Kraft sig
taber

I Flugt, og falder ned for dig, alværend
Skaber!

Du

Belgiørend udgaaer i egen Glands
 Vor Dags Regent, og langsom haster;
 Hvor blidt hans Nafsyn Straaler kaster,
 Som væge den oprømte Sands!
 Sin Ordre lystre han, som Jordens Attraa
 fylder.

Ta dig, o Evige, dig al Naturen hylder.

En Damp opstaaer af alt det Land,
 Jeg seer, mens det i Luften klarer;
 Gud værdigt Offers Røg opfarer,
 Hans store Alter staaer i Brand.
 Sin Ret hans Ære faaer, saa langt mit Die skuer,
 Af Dalens taaget Favn, af Biergetoppens Luer.

Henrykt jeg studser over Alt;
 Sig Farver levende indstille,
 Og enige med Straaler spille
 I altid ænderlig Gestalt.
 Dug har alt Perler strøt; men Rosenknoppen
 bryder,
 Priisgivende sin Skat, i Luften Ambra flyder.

Nu træder det, som aander, frem
 For dig, Alfader! Dyr tør haabe,
 Og Ravnens Unger dig anraabe,
 Som iegod bønhrer dem.
 For tusind Slags Uttraa beredes tusind Glæder;
 For hvert et Liv har og dit Tempel Tilflugtsteder.

Hvor billig er du, Skovens Sang,
 Du, som hver Greens Indbygger toner!
 For dig, hvis Godhed Dagen kroner,
 Hver eenlig Buss er fuld af Klang.
 Paa Marken vinget Lyd og til sin Lovsang higer,
 Og Bagtelstemmen slaaer, og Lerken qvidrend stiger.

End Myg naaer sin Fuldkommenhed;
 Den yder Dyrkelsen, han kræver. —
 Kun, af kun Mennesket sig hæver
 Saa sielden til hans Diemed!
 Men hist, ved Hedens Kraft, hans Wiisdom og til
 Ære,
 Opløfter sig en Dunst i sin Luftsvangre Blære (*);
 Sin

(*) De Naturkyndiges Forklaring om Regnens
 Generation er bekiendt nok.

Sin Høide den i Skyen naaer;
 Den parres, døer, og Draaben falder,
 I det en vandløs Drk paa falder,
 Da Kilden ny Oplivning faaer.
 Nu Biergets Tørst blev slukt, og brusend styrter
 Vandet,
 Gjør Fald, af Klippen Fald, og strømmer langt i
 Landet.

Dit Tempel skiendes — Gud, hvad Syn!
 Dit Gode Ondskab tør misbruge,
 Et Ord, og Bølger den opsluge!
 Et Bink, og Død far' ud i Lyn!
 Din Hær gjør Luften sort; en Hagels Trop,
 hidstøvet,
 Slaaer Høstens Krands ned. Den Helligste
 er hevet,

Held dig, o stumme Kreatur!
 Der Tempel-Herren lydig varter,
 Vel sandsesløs; men ei udarter.
 Held dig, o hørige Natur!
 Sin store Ophavsmand Umælende ei negter;
 Fornuft aleene, af Fornuft herfra vanslegter!

Sin Lovs Tribut ham ellers gav
 All Skabning, Himlen har og Jorden.
 Ham toner Luft, ham buldrer Torden,
 Ham stormer Veir, ham bruser Hav.
 Hans aldrig taugde Navn Afgrunden hult ud-
 raaber,
 Og fra søslagne Fjeld en dobbelt Gienlyd haaber.

O Gud, skal jeg fortie dig!
 Hvo ellers bør min Lovsang være?
 O kunde jeg min Skaber ære
 Og, som Naturen, hæve mig!
 Men maaløs knæler jeg; mit Hierte er tilrede,
 Tilrede Hiertet er, hielp, at det kan tilbede!

---

9. Menneskets Skabelse og Kald.

Mel. Som en Hiort med Tørst befangen.

Himlens Hære, alt opstilte,
 Bidned' om en Skabers Magt;
 Landene, fra Bandet skilte,
 Bar iført den grønne Pragt;
 Havet brimled alt med Liv;
 Luften, ved almægtigt Bliv,
 Seiltes om af Fugl, der leved,
 Men sig ei til Gud ophæved.

Solen kan sin Kraft ei kiende,
 Urten ei sin Tegning see,
 Dyr, som føle Lyst, ei vende
 Sig i Tak mod Himlene;
 Jorden, skönt et Paradis,
 Blomstrer ei til Himlens Priis,
 Al dens Rigdom kan ei skattes,
 Bruges ei — Fornuften fattes.

Skabnings-Køsten endnu klinger:
 "Lad os giøre Mennesker!"
 Almagt taler, Klimpen springer
 Af sin Dødhed, Rød alt er;
 Den af Gud indblæste Siel
 Lever i sin Bolig vel;
 For ham staaer hans Mesterstykke,
 Skabt til evig Fryd og Lykke.

"Vorder, sagde han, frugtbare,
 " Fylder en velsignet Jord,
 " Læger paa jer Krone vare,
 " Seer, min Naade er, saa stor.
 " Hersker over Dyret her,
 " Dog i Godhed, som jeg er;
 " Jeg af Jntet har fremstillet
 " Dette alt, og jer, mit Billed.

Menneske, omringt af Glæder,
 O hvor salig var du da,
 End ei syg af Slangens Edder!
 Ingen Fryd da gik dig fra;

Ingen Blindhed i din Siel
 Fømlid efter Ret og Skiel;
 Tanke om Ting, du kiendte,
 Sig i Gud med Belyst endte.

Over hvad du fik at skue,
 Kjærligheden meer optændt,
 Bluffed i en hellig Lue;
 Hjertet, mod sin Skaber vendt,
 Fandt ei ondt, Begierlighed
 Hos sig, men en salig Fred.
 Freden kroned dine Dage,
 Langt fra Ondskab, langt fra Plage.

Uden Tvang af Dyr adlydet,
 Mættet af en villig Frugt,
 Med fuldkommen Skionhed prydet
 Gik du hos din Mage smukt.
 Ingen Sød endnu til Død;
 Sundhed i hver Aare flød.
 Ewig leve, evig stige
 Skulde du i Glædens Rige.

Kreaturets Præst at være,
Skionne paa Guds Misfundhed,
Hans Lovoffer ham frembære
I den stumme Skabnings Sted,
Menneske, det var dit Kald!
At der forestod et Fald!
Gud dog, da du blev uduelig,
Gjorde din Drensning muelig.

---

10. Menneskets fornuftige Siel.

Mel. Af Dybsens Nød raaber jeg til dig.

Høi priset vorde Gud af dig,
 Min Land, han mig indblæste!
 Da al hans Gierning mesterlig
 Ophoier ham, den Beste;
 Bør da hans Billed, du min Land,
 Ei ære hans almægtig Haand,
 Og love Landers Fader?

Hvor herlig glimrer ei hans Stoel,
 Den Himmel, han opsatte!
 Dog er den Pragt af Soel hos Soel
 Ei mod en Siel at skatte.
 Hin tænker ei, men denne seer,
 End i sit Legems grove Leer,
 Ved sin Fornuft, en Skaber.

Henrykkend sinu hans Verden er,
Som Dinene opdager.

Hvo tæller hver en Skønhed der?

Hvad jeg kun seer, behager.

Hvor høilig den beundres maa,

Materien dog ei kan forstaae,

Sin Smukhed selv ei kiende.

For Engle kun, for Sielen den
Saa herlig burde være;

For Aander prise Skaberens,

Rundgiøre os hans Ære.

O Siel! som kom i Engles Rang,

Istem for ham din Frydesang,

Ham, der til Aand dig skabte!

Den Aand, jeg blev, kan tænke Gud!

Hvad Rigdom kan den sanke,

Med Gandsers Følelse og Bud,

Al tusindfoldig Tanke!

O stræbte jeg at faae enhver

Gud helliget; hvad blev jeg her,

Hvor salig alt paa Jorden!

Jeg kan indrette Tankerne,
 Dem knytte, dem adskille,
 Udvide dem; en Verden see,
 Og een mig forestille;
 Ting skielne ved Forstandens Magt.
 Til tusind Handlinger oplagt
 Er den af dig, o Skaber!

Hvor kørstende attraaer min Siel
 Lyst, Ære, Saligheder!
 Kun tit den kiender ei sit Vel,
 Tit selvbedragen meeder,
 Og angret Maal, den stræbte for.
 Dog gav Gud Adam bedre Raar,
 Og gjorde ham oprigtig (*).

Fornuft og Frihed gav du, Gud!
 Med Sandser underfulde
 Et Menneske du styred ud,
 Alt han dig elske skulde,

Kun

(*) Præd. 7, 29.

Kun dig — og intet mangle saa.
 Du var dog al min Siels Attraa
 Og Evne dig hengiven!

Gud, vær min Sang, mit Dyemed!
 Fuldkommenheders Kilde!
 Alt kiende dig, af Kierlighed
 Til dig at brænde, vilde
 Du skienke mig, din Eiendom!
 Saa er min Siel for Trost ei tom,
 Saa kan mig intet feile.

Høiløvet vorde Gud af dig,
 Min Aand, han mig indblæste!
 Da al hans Gierning mesterlig
 Forherliger den Beste;
 Saa bør hans Billed, du, min Aand,
 Han drog med Kierlighedens Baand,
 Kun tiene Aanders Fader.

II. Begrædelse over Menneskets Fald
og Fordervelse.

Al Mennesket er ont! hvorledes er han
faldet!

Han, den Gudlignende, en Skabnings Ziir og
Lov,

Oplagt til evigt Liv, til Engles Høide faldet;
Hvorledes blev han Synds, og Døds, og Plagers
Kob!

Beklag, misbrugte Jord, beklag din for-
dums Herre!

Altthronet Menneske er Creaturets Træl.

Kun dyrist sandser han, som og er Risd desverre!

Dog synder Dyret ei, men hans fornuftig
Siel.

For.

Fornødent var det hist, hans Sielekraft at
 øve;
 Og Adam kiende bør en Overmagt, en Gud,
 Enhver indskrænket Aand opdrages kun ved
 Prøve —
 Al den udholdt han ei, han krænked lette Bud!

Som paa en Skielvei der, og der, han
 kunde vandre;
 Fornuften viiste ret, Begierligheden galt.
 Den drog, den styrted ham. Hvo kan hans
 Bal forandre,
 Som til forbuden Frugt udstrakte Haand, og faldt?

Han faldt — Men al, hvor dybt! hvor
 synker han i Laster,
 Det daaret Menneske, som er min Klagesang!
 Som demningsløse Strom flux i en Afgrund
 haster,
 Saa farer hans Attraa til evig Undergang.

Nu higer efter Ondt, ei mættes, ei aflader
 En ham indplantet Drift, som forhen var saa god.
 Der avles mordisk Søn af syndesmittet Fader,
 Og værre blev den Slegt, som Sønnen efterlod.

Da flygter Sandhed, af da flekkes ud de
 Fabler!

En syg Indbildnings-Kraft er Menneskets For-
 stand.

Hans Virak damper høit for Guder; han opstabler,
 Dem selv hans Haand af Steen og Stok udforme
 kan.

Den vide Jordkreds er et ureent Afguds-
 Tempel;

Endog udædise Last med Dfring æres der.

Hver JdrætMerke bær af Daarlighedens Stempel,
 Og under Jæ sig dybt fornødre Mennesker.

Kun Mennesket al Ret og Billigheden
 skiender.

Hvad Lov adlyder han? Sin tøilesløse Lyst.

Hvor findes hellig Ild, som i et Hierte brænder?
 Af Kierligheden er forbandet af hans Bryst!

Hør

Hør Undertryktes Suk! Tyrannen alt op-
 stiger
 Fra Blodbad strømmende af Brødre for hans
 Haand.

En udtænkt Boldsomhed og Rov faaer Navn
 af Krige;

Den næstforbundne Slegt har løst Naturens
 Baand.

Døds Redskab, Mennesket, opfinder sk i det Onde,
 Banhell'ger Jorden med! Hvor græffelig et
 Syn!

For langsom er hans Vil! herefter skal han kunde
 I Dræbeferdighed fast efterabe Lyn.

See Dødens Mark, og gys! Bliv stiv i
 hver en Scene!

Hvor mange tusinde udstrakte Mennesker!
 Slagtoffere for een, der herske vil aleene,
 Ja for et Ord, en Lyst, et Navn i Krøniker!

Blad i Aarbøgerne, og see der lange Lister
 Paa Menneskers, af nei, Uhyrers Boldsomhed.
 Hvo læser uden Skrek det fæle Synds-Register,
 Raadløse Gierninger, Naturen krympes ved!

Al, Grumhed seer man der, vort Blod,
 som Vand kun agtet,
 Og Helligdomen skændt, og Dyden under-
 traadt;
 Den omme Faders Liv af Sønnen eftertragtet,
 Gud selv bespottet, selv hans Kierlighed forraadt.

Hvad Ondskab tænkes kan, som har ei
 Sæd, ei Synder
 Hos Mennesket? Hvad er i hans Natur vel
 sundt?
 Drag Forhæng for hans Skam, og for de stumme
 Synder,
 Og negt dog, om du kan, at Mennesket er ont!

Ja, ont. — Men kunde han ond fra Guds
Hænder komme?

Og slengte han sig selv ei først i Ondskabs Dynd?
Mon ei hans grove Skyld paadrog ham Himlens
Domme?

Hvad, eller er hans Nøed ei Følgen af hans
Synd?

Alf, var mit Die Band, hvor tit jeg græde
vilde,

Saa tit jeg føler min og Brødres Uffælsked.
Den flyder kun af Synd, som af en giftig Kilde.
Gud bliver evig god, men Synden evig leed.

I Synd undfanges vi, og fødes midt i
Nøden;

Et Forspil paa vort Liv den Synd og Nøie var.
For den, som dog skal døe, en Moder gaaer i
Døden,

Og tit kun Hiertesorg for sin Opfostring har.

Vor Kraft fortæres her i lange Arbeids-
Dage;

Opnaa'de vi et Maal, kom ny Begierlighed,
Men stiltes ei tilfreds. Hvor tit uventet Plage!
Hvor tit blev Sinds Uroe al Frugten af vor
Sved!

Fornoielsen er mat, vor Glæde altid blandet.
Bil Sorg indsnige sig, er ei Palladset trygt.
Al Belyst har sin Gift, og føler den ei andet,
Den, for at tabe sig, antastes dog af Frygt.

Vi leve kun ved Haab, og Haabet naaer man ikke;
Som Tanke, som en Drøm, forsvinde Livets Aar.
Best leve de, der sig i Tiden taalig stikke,
Ei bedre vente det i morgen end i gaar.

Saa ældes Mennesket, saa ned i Støv
han synker.

Hvor ofte Tilfald, Sot, og Armod ham ned slog!
Gak ind i Huse, hvor Elendigheden klynker,
Naturen veener sig, og Jammer Boepæl tog.

Al Dødens Billeder! de halvaffkaarne
Lemmer!

Liv i et Beenrad, som ei styttes kan ved Stav!
Hør Smerteris Hivesuf, hør ynkelige Stemmer
Al dem, der raadne, før de modnes til en Grav!

Den gyser man dog for, og maa i Træls-
dom leve.

Bort Liv en Byrde er, og Døden dog vor Skrek.
Al usle Menneſke, hvor kan du dig ophæve!
Er det af Synd og Nød, du ofte er ſaa frek?

Skal jeg beklage dig i vildeſte Barbarer —
See der dig ſolgt, ſom Beest, mishandlet meer
end det?

Skal jeg begræde dig i hver Minutes Farer —
Al ſaldne Menneſke, naar fik jeg da udgrædt!

12. Videre Beviis paa Menneskets
Fordervelse.

Hvo er jeg af Natur, naar jeg mit Hierte
prøver?

Hvor megen Hæslighed opdages i den Braa!
Det er fordervet, af, og onde Kunstgreb over,
Tildekker sig, og vil ei Prøvelsen udstaae!

Hvor tit det negter mig det forste Skridt at
giøre

Til Buisdom, og at see min egen Daarlighed!
Stolt, egenkierligt det vil om sin Skyld ei høre,
Undviger Ruelsen, og ei Forbedring leed.

Vel sandt, hos mig endnu Samvittigheden
taler,

Endnu kan min Fornuft erkiende Pligt og Dyd;
Jeg er ei ganske blind, naar man dens Skionhed
maler,

Jeg føler fast iblant ved dette Syn en Fryd.

Dog svage Følelse! Forstanden blev for-
nøiet;

Til Hierte gik det ei, og rørte Billien.

Forgiebes lærte hin, naar denne blev ubøiet,

Beholdt sin egen Lov, og blindt henfulgte den!

En Dommer i mig selv beangster tit mit
Hierte,

Mig haardt anflager, jeg forskrekket stille staaer,

Og billigere ei meer det Onde, jeg begierte;

Men gjør ei heller dog det Gode, jeg attraaer.

En slem Forstillelse, som jeg hos Næsten hader,

Jeg mig tilgiver, ja, det holder for et Bærd,

Alt jeg i borget Lys, og med paatagne Lader,

Kan synes andre det, jeg for mig selv ei er.

Jeg veed, at Verdens Gods er ei den sande
Lykke,

Alt ei det Jordiske beroliger en Siel;

Mit Onske det dog blev, og efter Hiertets Lykke

Jeg stræbsom være maa Forfængeligheds Træl.

Jeg

Jeg veed, hvor stolt det er, af Overlæg at
 handle,
 Og gjør dog, som af Drift, kun hvad min Sands
 attraaer.

Sind-Lidelse mig Løgn til Sandhed vil forvandle;
 Feil og det falske Skin mig sette Maalet for.

Det Gode, jeg besad, forsømte jeg at nyde,
 Tog efter det, som løb, og løb for det, som kom.
 I Modgang kryber jeg, af Lykke stolt, vil byde,
 Ved Higen efter Noe min Siel for Noe blev tom.

Min Næste Paastand har paa mange mine
 Pligter,
 Og jeg saa ofte dog forkrænker ham den Ret;
 Men negtes mig hans Pligt, da strax min Dom
 ham sigter,
 Hvor lidt han sig forseer, Misgierning kal-
 des det.

Ei Kierlighed til Gud, meest nedrig Egennytte
 Gjør mig tjenstferdig, meest min Egenkierlighed.
 I den Bedragerie og Falskhed sig vel hytte,
 Hos den sandt Alvind, Had, og Mord og Haard-
 hed Sted.

Betragter jeg mit Kald, som er min Gud
 at ære,
 Er da min Pligt opfyldt i dette Kald? Af nei!
 Naturens Under staae, for Gud dem bød at lære,
 De staae, de tale der; men jeg dem hører ei.

Dg blev end min Forstand ved den Anviis-
 ning øvet
 I Slutninger om Gud, hans Wiisdom, God-
 hed, Magt;
 Forblev dog Hiertet haardt, Samvittighedent
 døbet,
 At elske, lyde ham, min Fader, ei dets Afgt.

Saa meget Godt han gav! men brugte jeg
hans Gaver

Kun til mit sande Vel, og merked paa hans Rest?
Al, deres Misbrug selv kun meer forjaget haver
Hans Kierlighed, hans Tak af mit ufølsom Bryst!

Tit siger min Forstand, at hans, Allmag-
tens Raade;

Et Lives gandske Trøst, det største Gode er,
Dg dog, hvad Syndeskuld! naar jeg lar Hiertet
raade,

Dg tit forglemmer Gud for Gunst hos Mennesker.

Naar jeg tit gi'r det Held, den Salighed for
Siele,

Alt være Himlen værd, at have Gud til Ven,
Gi'r det for Verdens Noes, for Lyster, der mig
qvæle,

For Bobler, Børneverk og for et Intet hen!

Gud hersker over Alt, kun paa hans Hielp at
 bygge,
 Det er min Pligt; men hør, mit Hierte, hør og
 skielv:
 Snart bæver du af Frygt, snart vil du dig be-
 trygge
 Ved et Afguderie, ved Tillid paa dig selv.

Saa seer vort Hierte ud. Hvo mon dets
 Skiender være?
 Saa ilde tilredt det fra Gud ei komme kan.
 Selvskyldig, Menneket bortkastet har sin Ære,
 Og styrtet i eet Fald, som Hierte, saa Forstand.

Dog hvor fordervet, svag og hielpeløs
 derefter
 Han blev, afhielper Gud dog vor Fordervelse,
 Og ved et helligt Ord meddeler nye Kræfter,
 Dplyser vor Forstand, og renser Hierterne.

Og du, o Menneſke! modſtaaer den Kraft
og Naade,

Der ſaa tilbyder ſig, du følger Hjertet helſt!

Foragter du dig ſelv, dit Liv, en evig Naade?

Erkiend Guds Miſkundhed! end kan du vorde
frelſt.

---

 13. Mod Had og Uforsoenlighed.

Hvi vil du, Menneſſe, ei være
 Forſonlig, Kierlig, ſom din Gud?
 Alt ligne Gud, det er din Ære,
 Hans første og hans største Bud.
 Og du vil Næſten ei tilgive,
 Men avindſyg ved Had forblive?

Hvor ſtor er Gud, og du hvor liden!
 Hver Synd imod hans Majestet
 Forgriber ſig; dog her i Tiden
 Den ſtore Gud forlader det.
 Men du, en Orm, paa Hevn vil tænke,
 Jevnlige ei et Feiltrin ſkienke.

Tænk, hvad var Menneſket, den Synder?
 Guds Fiende — da hans Søn dog leed
 For Menneſket! Og Himlen ynder,
 Gud priſer ſelv den Kierlighed.
 Men du kun for din Negl erkjender,
 Alt elſke Venner, hade Fiender.

Tilgive vil du; men dog have
 Fuldkommen Fyldestgjørelse!
 Hvad Bederlag faaer Gud, hvad Gave?
 Sit Krav han selv betalede.
 Gieldbunden maa du evig blive,
 Vil han ei alt dig eftergive.

Tilgive vil du, men ei glemme,
 Ei elske — O, gjør Gud da saa?
 Din Synd, naar du vil Bedring nemme,
 Han aldrig meer vil tænke paa;
 Men bag sin Ryg i Havet kaste,
 Og kierligst med din Redning haste.

Banslegtende, hvor er du kommen
 Langt bort fra Gud, som er saa god!
 Du ivres, vil fuldfore Dømmen,
 Naar Næsten gjør dig lidt imod;
 Men tænke, om Gud saaledes skiendte,
 Forlængst i Helved du da brændte!

Ydmyg dig! Stolthed er din Fiende,
 Ja Slangen i din egen Barm;
 Dit fiere Jeg, det gaaer i Blinde,
 Og gjør dig over Næsten Harm.
 Kort Kaserie er al din Brede,
 Dit Had er de Fordømtes Hede.

Kun svage Sieler let opirres,
 Let mene sig fornærmede;
 Dyr reyse Byrster, naar de pirres;
 Men vær du meer, vær Menneske!
 Besid dig! Sig at overmande
 Er meer, end at erobre Lande.

Forlig dig snart med din Modstander,
 Mens du paa Reisen med ham er,
 For Døden kommer, før du strander
 Paa evig haabeløse Skær.
 Har Næsten Brest; see egne Bylder,
 Ti tusinde Talenters Skylder.

Swad,

Hvad, eller vil du huuse Brede,
 Og evig falde for Guds Dom?
 Vil du om egen Straf kun bede,
 Du Udskud i hans Helligdom!
 Forsmaaer du ham, der Himlen valter,
 Og ofrer kun paa Rains Alter?

Høihiertede, som Gud, bør være;
 Hvo ham er ligest, er og størst.
 Kun ham at følge, er vor Ære;
 Men han tilbød Forliget først.
 Tilgiv, som han i Christo gjorde,
 Saa skal du Himlens Yndling worde.

Hvo veed, naar du det Skridt har vovet,
 Om Fienden bli'r ei beste Ven?
 Leg Godt, som Gløder, paa hans Hoved,
 At han kan worde varm igien.
 Vel dig! er Fienden saa bestridet,
 Da tusind Benner er for lidet.

Men

Men set, han vil din Ven ei blive,
 Saa efterkom du dog din Pligt!
 Og rolig Sagen kan hengive
 Til ham, som dommer vel i sigt.
 Elsk, og gør godt, naar Skieldsord høres;
 Din Ret, som Middags-Lys, udføres.

O see dog ham, al Verdens Ære!
 Han, Menneskenes største Ven,
 (O naar vil Verden af ham lære!)
 Blev skieldt; men skieldte ei igien;
 From, god, sig selv han altid ligned,
 Og, naar man banded ham, velsigned.

Sagtmodig, som et Lam, man leder
 Til Slagterbænk, var han dog stærk.
 Hør, hør, hvor han for Fiender beder,
 Der øve mod ham Bødlers Verk,
 Og ham til Døden dievelsk hader:
 "Forlad dem det, forlad, o Fader!"

14. Mod Stolthed.

D vilde Mennesket alvorlig sig ombende,
 Studere Ydmyghed og sig, som Intet, fiende!
 Som Alt, sin Frelser, Gud, som Fader til sin Aand,
 Der bær hans usle Støv i skaansom Skaberhaand!

Saa snart vil Overmod ei sig fra Gud und-
 drage,

Et daarligt Egetsiind aleene sig behage,
 Og speile sig i sig; før det fornærmer ham,
 Som Æren ene bær, og vorder klædt i Skam.

Hans er jo, hvad du har, hans uforstyldte
 Gaver.

Hvad har du, som du ei af ham annammet haver?
 Alt bryste sig af Laan, som om man eied det,
 Et toffet Indgreb er i Guds, vor Skabers Ret.

Hvad gjør du Menneſke, ſom ivrig efter-
tragter

Din Ære kun, din Lyſt; men eiden Henſigt agter,
Som var en Skabers? Alſ, hans Ære kun, hans
Bud

Fornegter, spotter du, og gjør dig ſelv til Gud!

Kan han fordrage det, ſom ſidder for at
domme?

Et Ord — og Englene, der ſynde, Himlen rømme
Til evigt Mørkes Land. Alſ Livets Eden maa
Hovmodigt Menneſke, ſom Dødens Bytte gaae!

Kun Overmod gjør Fald — Vil du kun
ſelv dig raade,

Kan Gud vel andet da, end negte dig ſin Raade?
Beſlut en Sag, men viid, der bliver intet af;
Ophæv dig ſkrekkelig, og ſtyrt ſaa i din Grav!

Hvad er Jevnliges Algt, hvoraf dit Sind ind-
tages?

En Dunſt, ſom dig undflyer, jo meer den efterjages.

Ja Menneske! hans Ord kun Ydmyghed
 os lærer,

Og i den Lære just et Guddoms Merke bærer.
 Forsoneren, som du alt Godt at takke har,
 Fornedrede sig selv, af Hjertet ydmyg var.

Den Troende, som ham omfavner, først
 erkjendte

Sig selv for blind og arm og nogen, og sig vendte
 Mod ham, der blev os Alt ved evig Guddoms Magt.
 Kun i det tomme Rar blev Naadens Fylde lagt.

Det, Verden kalder stort, kan Troen ei begiere,
 For Titelsygen fri, og for den kjøbte Ære.
 Naar Algt end følger Dyd, som Skyggen Legemet,
 Den lever ei deraf, den paastaer ei den Ret.

Om Alder, Embed, om Fortienester ophoie
 Den Troende, har han dog ligegyldigt Die.
 Sit Ansvar seer han kun, sit Fortrin og sin Stand
 Til andres Gavn, og ei til Pragt, anvender han.

Naar

Naar hører han sin Koes, og ikke derved
blues?

Da sande Mishags Tegn kan af hans Aldfærd skees.
Berømmes han i det, Gud og sin Lov bekom,
Beholdt han ei deri for sig en Eiendom.

Hvor skrøbelig han er, han vel iblant omtaler;
Dog saa han ei sig selv i Raadens Føring maler.
Oprigtig, uden Twang, fra Selvbehaget fri
Er hans Tilstaelse, og langt fra Hyflerie.

Ei Slave af sit Bid, la'r han sig gierne sige,
Dg vil Erindringer af Undermanden vige.
Meest bange for sin Feil, om han ei kiender den,
Holdt han den ringeste, der mindte ham, for Ven.

Lad være, at hans Brøst utidig blev opdaget,
Det Ord af Kierlighed, af Sandhed ei ledsaget;
En sand Undskyldning da, som kun Sagtmodighed
Fremfører, er hans Hevn, og alt det Svar,
han veed.

Han øder Dyderne ei, at han sig kan vise;
Men Næsten see derpaa, og Gud med Gierning
prise.

Skjønt han en Naadløs i Himlen haabe tør,
Beed dog hans venstre Haand ei hvad den høire
gør.

Det veed han, at han er endnu den arme
Synder,
Som Gud til Naade tog; at Gud i ham begynder,
Alt Gud fuldender alt, hvad godt han er og har.
Dg det, som blev forset, at det hans eget var.

Saa er den Troende, der kun af Naaden lever,
Bed Naaden dog bestaaer; men du, som Ære
fræver,
Dg Satans Billed er! gik i dit Intet ind;
Lær dog i Ydmyghed at fatte Christi Sind!

---

15. Bodpsalme.

Mel. Herr, ich habe misgehandelt.

Verdens Dommer! tør jeg træde
 Frem for en almægtig Gud?
 Al jeg zitterer for din Brede,
 Da jeg krænket har dit Bud!
 Magt i mine Been forsvinder;
 Dødens Skrek i dem oprinder.

Kunde jeg mig for dig skjule,
 Hvor jeg i dit Lys ei laae,
 Var der en saa lønlig Hule;
 Hvor du ei mig Synder saae,
 Vilde jeg mig did forføie.
 Men hvad kan undflye dit Die?

Derfor, Gud, jeg her anklager
 Mig, og min forvandrede Bæi.
 Synder, Synder, mine Plager,
 Du langt bedre seer, end jeg.
 Deres Tal kan jeg ei sige;
 Men vel den Uendelige.

Thi mod dig, mod dig jeg synded,
 Dig, som er uendelig;
 At jeg flengte mig i Dyndet,
 Glemte Pligterne og dig!
 At hvor nedrig har jeg handlet,
 Vere kun til Skam forvandlet!

Vel var du langmodig, Herre,
 Og din Haand ei fra mig drog;
 Men jeg det ei saae desværre,
 Uresløs i Syndens Næg!
 Synder kun til Synd jeg lagde,
 Troe og Huldskab dig opsigde.

Al naar jeg din Godhed tænker,
 Hjertet briste vil i tu!
 Intet saa, som den, mig krænker,
 For jeg kom ei Gud ihu.
 Jorden burde mig ei bære,
 Solen Mørkhed for mig være!

Du, Allgodheds rige Kilde,
 Du min Siel af Intet tog;
 Du mit Legem danne vilde,
 Du af Moders Liv mig drog;
 Du har baaret mig paa Hænder,
 Du min Lykke mig tilbender.

Du bortjog useete Farer,
 Tusind Bandhelds snigend Hær;
 Du min Nande mig bevarer;
 Kun i dig jeg røres, er;
 Du hver Morgen ny udbreder
 Over mig kun Misfandheder.

Du medynksom saae mig falde,
 Sendte mig din Søn i Nød;
 Lod mig til dit Samfund falde,
 Evig Belfærd mig tilbød;
 Du mig Synder vilde drage
 Kun ved Kierlighed tilbage.

O hvor tit din Aand mig raadte,
 Hvad som tiente til min Fred!
 Men, o Gud, men al din Naade,
 Den uhorte Kierlighed,
 Hvormed jeg blev overvældet,
 Har jeg, af — med Ondt giengiældet.

Alf, saa bør mit Liv udbløde!
 Dog min Død ei kan forslaae.
 Kun Fortvielse i Nøde
 Bør jeg evig, evig gaae;
 Dog — maaskee jeg, ved at græde,
 Kan end for Guds Ansigt træde.

Kunde sig min Siel udgyde
 I det salte Taareflod;
 Kunde mine Dine flyde
 Med mit hede Hierteblod,
 Skulde det et Offer blive,
 Som jeg vilde Herren give.

Hvor jeg nu med Ekkel smager
 Frugten af min onde Daad!
 Slangen sledsked, Ormen nager
 Med sin eddersyldte Braad.
 Ak hvor beest, Gud at forlade!
 Synden vil jeg evig hade.

Ak min Gud, jeg var selvraadig,
 Tumbled paa min egen Haand!
 Dog vær nu mig Synder naadig,
 Leed mig ved din gode Aand!
 Lad ei evig Død mig fælde,
 Lad Forsoning for mig gielde!

Lever dog endnu jeg Arme,
 Og det kaldes end i Dag;
 Kan du dig endnu forbarme,
 Redde min fortvivlet Sag.
 Hisset seer jeg Naadestolen!
 O saa skøn var aldrig Solen!

Jesus, Frelser, see mig Synder!
 Af dit Dine Naaden seer.
 Du, o Kierlighed, mig ynder,
 For jeg vil ei synde meer!
 Hent mig op af dybe Bunde,
 At jeg kan paa Klippen lande!

Drag til dig, saa vil jeg løbe,
 Finde Redning af al Nød;
 Draabe af dit Blod kan kjøbe
 Mig Fredløse fri fra Gud.
 Und mig Skiul hos dig aleene,
 Ewig da jeg dig vil tiene!

---

16. JESUS, Troens Diemed.

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Christ.

D JESUS, Troens Diemed,
 Den Herre, jeg bør tiene!
 En christelig Enfoldighed (*)
 Seer kun paa dig aleene.
 Mit Die vogter kun paa dig;
 Lad din Befaling høres!
 I dig gøres
 Hver Tdræt redelig,
 Og kan for Lysset føres.

Har jeg kun dig, min Frelser, kiendt,
 Saa kiender jeg mig Nrme,
 Og kiender ham, som dig har sendt,
 Som vilde sig forbarne.

Men

(*) 2 Cor. 11, 3.

Men uden dig jeg veed ei meer,
 Hvad Gud, hvad jeg skal være.
 I din Lære
 Opgif en Soel, jeg seer
 Guds Kierlighed og Ære.

Alt nok er saadan Frelsermand
 For den, der Synd vil hade.
 En Siels Attraa opfylder han,
 Og Alt er Skarn og Skade
 Imod hans Kundskabs Herlighed.
 Han frelste mig i Tide.
 Paa ham lide
 Vil jeg til Salighed,
 Og vil ei andet vide.

Lad Verden i sin Klogskab lee,
 I Biisdom sig fordybe!
 Guds Daarlighed er visere.
 Til Korset vil jeg krybe.

Der findes Redning af al Nød,
 Og Trostens Kilder rene.
 Jesus ene
 Tilintetgjør min Død,
 Hvad Verden end vil mene.

Min Jesus, Troens Diemed,
 Med Ret du Herren heder.
 En kristelig Enfoldighed
 Sand Gud i dig tilbeder.
 Fra dig skal intet skille mig,
 Ei Liv, ei Død, ei Magter.
 Dig jeg agter
 Alt leve, døe i dig,
 Og saa til Himlen tragter.

17. Jølefer ved Alterens Sacrament.

Himmel, er du her paa Jorden!
 O min Siel, hvad er beredt!
 Skal jeg, som Guds Barn er vorden,
 Forsmag faae paa Salighed!

Za, jeg skal ei doe, men leve;
 Han, som døde for mig, Gud,
 Midleren, som bød mig leve,
 Er her — Liv han deler ud!

Viger, I ubudne Tanker —
 Skrobelig af er jeg dog!
 Siel, betragt, hvad Godt her vanker,
 Føde, Hjertestyrkning nok!

Er det mueligt — Herren taler,
 Herren siger selv: Det er —
 Tie da Siel, som Gud husvæler,
 Tie for Gud, og troe ham her!

Kierlighed er her tilstede,
 Den, som for 'al Verden leed.
 Tænk ham, Hierte, føl hans Hede!
 Tænk: Den Gud er Kierlighed!

Tak Forløser! Saa opammer
 Du, som Kierligheden selv.
 Saa meddeler du os Glammer,
 Livet, Salighed, dig selv.

Ild, som i mit Hierte brænder,
 Fald paa mine Sødskende,
 Børn ved Bordet! Du og tænder,
 Haaber jeg, de Offere.

Her faldt Mann, og af det rette
 Himmelbrød til Salighed.
 O hvor kan det Sielen mætte,
 Give himmelsk Kraft og Fred!

Høres vel paa Beien Klager
 Af Guds Riges Underdan?
 Israel i Drken smager
 Druerne fra Canaan.

Siel, lad dig mod Himlen hæve!
 Ganske Menneske, vær glad!
 Nu skal du ei døe, men leve
 Ved en evigvarend Mad.

18. Kierlighed til Gud.

Mel. O søde Gud, din Kierlighed.

Min Længsel, al min Lyst er Gud,
 Og den, min Siel begierte!
 Lyksaligt er den Faders Bud:
 "Min Søn, giv mig dit Hierte,
 " Elf over alting mig, og lær
 " Fuldkommenhed at kiende!
 " Elf mig af al din Kraft, og vær
 " Lyksalig uden Ende!

Saa taler du, min Gud, en From,
 En Eviggod, en Fader,
 Der sig, skönt til sin Eiendom,
 I Kierlighed nedlader.
 Jeg dine Hænders Gierning var;
 Men fremmed ei din Ære.
 Jeg blev din Naades Ærefar,
 Vær jeg ei din at være!

O tabt er hvert Minut, o tabt
 Den Tid, jeg dig ei kiendte!
 Forspildt er Siels og Legems Kraft,
 Som jeg til Synd anvendte!
 Du, som jeg elsker, elskte først,
 Da jeg ei elske kunde.
 Som du, din Kierlighed er størst;
 Ei Engle den udgrunde.

Lad Evigheders Evighed
 End have den for Die,
 Naar fattes dog den Kierlighed,
 Det Dybe, og det Høie;
 Alt du hengav din Son, din Son
 For Synden villig døde,
 Fortiente mig en evig Løn,
 Og gaaer min Siel i Nøde.

O Kierlighed, o Kierlighed,
 Der saa dig selv meddeler!
 Kun dig, ei anden Gud jeg veed,
 Der al min Skade heler.

Kan Synden herse i min Siel,
 Synd, der din Ære krænker;
 Forsømmer jeg at giøre vel,
 Naar saadan Gud jeg tænker?

Kan jeg ei elske Mennesker,
 Og kan jeg hade nogen,
 Som dyrekøbt af Herren er,
 Som JEsus var bevaagen?
 O Brudgom, naar jeg saa, som din,
 Saa syndet mig fremstiller,
 Saa veed jeg, du forbliver min,
 At intet os adskiller.

Jeg elsker Benner inderlig,
 Som du mig skienket haver;
 Thi naar forbød din Godhed mig
 At elske dine Gaver?
 At elses meer, er dog din Æt,
 End Gods, end Slegt end Livet.
 Befaler du, saa være det
 For din skyld alt hengivet!

Min Lyft, og al min Længsel, Gud,
 O du, min Siel begierte!
 Jeg finder dig i dine Bud,
 Som kræve kun mit Hierte.
 Hvi er jeg dog saa skrøbelig!
 O at min Siel kun hængte,
 Kun hængte stadig efter dig,
 Og dig ved alting tænkte!

Du taler med mig i dit Ord;
 Din Trøst mit Suk besvarer.
 Jeg smager Naaden ved dit Bord,
 Du intet for mig sparer.
 I al din Skabning uden Feil
 Din Godhed sig afmaler;
 Dog seer jeg kun, som i et Speil,
 Kun som i mørke Taler.

Naar skal jeg see dig selv, o Gud!
 Naar skal min Siel henfare,
 Som Jesu helliggiorte Brud,
 Til de Udvalgtes Skare?

Der dig at see, min Frelser god!
 Min Kierlighed i Lue
 Skal flamme for din Thrones Fod,
 Og evig dig bestue.

---

19. Alt vort ganske Forhold bør flyde
af denne Kierlighed.

Forgiebes over du de Pligter,
Gud bed, om du til ham ei sigter,
Dg har ham over alting kier.
Kun Kierlighed, der ham omfavner,
Dg gjør for hans skyld det, som gavner,
Bestemmer al vor Idræts Værd.

Forgiebes du for dig arbeider,
Dg indsigtfuld dit Vel udspeider,
Hvis Gud ei er dit Niemed.
Vær uden Gud; du Lykken taber.
Kun han er den, der Velfærd skaber.
Blid da, Gud er og Kierlighed.

Det er kun Kierlighed, han kræver.
Du ei den Lov, ei ham ophæver,
Som ei Forandrings Skygge leed.
Hans Bud, for Kierlighed ei svare,
Kun den, som elsker, kan bevare.
De Budords Sum er Kierlighed. Om

Om Vellyst, Egetfjind opliver
 Din Flid, om dig kun Stolthed driver
 Til Godt, da roes dig ei af Dyd.
 Tal, handle saa, som Jordens Store;
 Er Kierligheden ei din Spore,
 Hvad er du meer end Malmens Lyd?

Vær dine Tiders Lyd og Under,
 Opdag det, hvorpaa Engle grunder,
 Lad Verden see ved din Forstand;
 Om du ei Kierligheden haver
 Til Gud, som helliger de Gaver,
 Dit Pund dig intet nytte kan.

Byg Huse op, hvor Armod mættes,
 Hvor Faderloses Tab oprettes,
 Afsørg du Enfers Nød og Bøn;
 Ja om du alt dit Gods uddeler,
 Naar Kierlighed dig ei besjeler,
 Har du optaget al din Løn.

Lad Folkene din Lov udsige,
 Drag ud og doe for Land og Rige,
 Vær Helt af Navn og Gierninger,
 Giv dig for Sandhed hen at brændes;
 Din Kierlighed hos dig ei kiendes
 Af Gud, du intet for ham er.

Alt kunne elske Gud, sin Herre,
 Er ei Naturens Kraft desværre!
 Kiend dens Forfald, og kiend dens Skam!
 Vor Troe maa først paa ham sig grunde,
 Der elskte saa, som ingen kunde,
 Og vi maa efterfølge ham.

Vi elske, som os selv, vor Næste,
 Naar vi da elske høist den Beste,
 Som er vort Lives Diemed.
 Den Kierlighed, som ham omfavner,
 Og gjør for hans skyld det, som gavner,
 Er hine Engles Salighed.

20. Paasfespang.

Mel. Af Heiden oprunden er.

D Helt som undertvang al Død,
 Og Gravens Fæstning giennembrød,
 O Herlighedens Herre!
 I Landen hos dit Hvilested
 Henrykt, jeg seer de Seiersfied,
 Du efterlod med Ære!
 See, af
 Sin Grav
 Han sin hæved,
 Jorden bæved,
 Bagt og Fiender
 Daaned for den Overvinder.

Som

Som Lyn, slog i et Dieblif
 Hans Engel Stenen, som har gif
 Tgiennem, langt til Side,
 Og sagde: "Her de lagde ham,
 " Som bar al Verdens Synd og Skam,
 " Bed Korsets Død at lide.
 " Kom nu
 " Ihu
 " Ord, han sagde
 " Før han lagde
 " Sig, hengivet —
 " See, han Sandhed er og Livet!

Opstandne! Ja, jeg nu for dig
 Tilbedende nedkaster mig;
 Thi du med Kraft beviste,
 Alt du er Guds eenbaarne Søn,
 Der leed for vort fortabte Rion
 En Død, som Himle priste.

Skiant død,
 Du bød
 Døden vige,
 Helveds Rige,
 Slippe Noget.
 Evig være du høiløvet!

Saa er min Borgen paa fri Fod,
 Han, som for Verden sagde god,
 Han som for den blev heftet!
 Gud har afløst ham Dødens Baand,
 Og selv Retferdighedens Haand
 Gienløsningen bekræftet.
 Jesus
 Kristus
 Frelsermanden
 Er opstanden,
 Verket kronet,
 Hvorved, Gud, du blev forsonet!

Ved dig, o Gravens Overmand,
 Ved dig jeg nu i Troen kan
 Bestride Frygt og Jammer.
 Jeg seer en Havn hos Dødens Hav,
 Jeg seer en Udgang af min Grav,
 Som af et Sovestammer.
 Hvad Haab!
 Dit Raad,
 Førstefødte
 Af de Døde,
 Skal mig fordre,
 Støvet leve paa din Ordre!

O vel udførte Fredens Raad!
 Hvor er, o Død, hvor er din Brod,
 Og Helvede, din Seier!
 Jeg skal forløses af al Nød,
 Ved Livets Liv, ved Dødens Død,
 Dig, Frelser, der mig eier!

Jeg din
 Du min
 Skal forblive,
 Og mig give
 Ewig Ære;
 Kan min Siel end meer begiere!

Dens Attraa fyldest af min Gud,
 Som førte Overhyrden ud
 Af Gravens stærke Fængsel.
 Det er den mageløse Trøst,
 Hvormed hver Troende gienløst
 Formilder Livets Trængsel.
 Leve,
 Leve,
 Vi begiere,
 Dog med Ære —
 Jesus skienker
 Meer, end Verden seer og tænker.

Lev her da, Siel, lev ham især,
Som dig til Trøst opstanden er,
Lev ham ved Troe og Pligter;
Saa reyses du, og blir beredt
Til hans fortiente Eighed,
Hvortil al Naaden sigter.

Opstaae!

Strid saa,

Du kan vinde,

Døend finde

Livets Krone

Hos din store Frelser's Throne!

21. Sanker i et Uveir.

D Gud, hvis Navn saa ofte blev forhaanet,
 Gud, med hvis Frygt er drevet Spil!
 Langmodighed, der hidindtil har skaanet,
 Skaan dog endnu, og slaae ei til!

Hvor længe har Fordervelsen tiltaget!
 Dog blev ei Raadens Dør tilluft.
 Hvad agtes det, at mangt et Land er plaget,
 Naar bøies Frelshed af din Tugt!

Jeg veed, her skal iblant fuldfores Domme,
 Den Guds-forgaaene Verden see,
 Alt du er den, til hvem alt Rød bør komme,
 Alt du er den Retferdige.

Allvorlig nok har du hervedad skuet,
 Og streng anseet en syndig Jord.
 Din Haand udraft — dog faderlig, har truet;
 Men Ondskab er jo lige stor.

Du bød, og Jis forseigled Strand og Floder,
 Og Snee beleired haardt en Stad;
 Dybsførgende, hvidklædt, den store Moder
 Ei ved et Luftens Smil blev glad. (*)

Vi ventede, som naar man Lægen ventede
 I en tvivlagtig Sygdoms Nød,
 Og hvor man fandt, imedens Baaren lented,
 Alt nok af Guld, fandt man ei Brød.

Hielp Gud, hvor har den blege Armod vanket
 Udhungret om fra Dør til Dør!
 Medlidenhed, anraabt omsonst, har sanket
 De Smuler, den ei brugte før.

Om=

(*) Vi havde i Aaret 1771 en streng Vinter, som varede længe ud i Foraaret, og gjorde Kornet da, som og i nogle følgende Aaringer, meget dyrt. Ved Mangel af Tilførsel leed da endog Rige og Fornemme Mangel paa Brød.

Omsider da vi fik de blide Dage,
 Da Algeren knap nød sin Ret,
 Gav Frugtbarhed et Haab — Glemmt var den Klage,
 En Synders Hierte frek og let.

Ja, Synder, du har seet; men skal du nyde
 Den Grøde, som du muntres ved?
 Det staaer til ham, som nu la'r Skyen flyde,
 Som styrter disse Vandfjyl ned.

Veed du, om ei Aarstiderne aflade?
 Er Host en Ret, du kan paastaae?
 Du Spotter, som vedblev hans Ord at hade,
 Hvor han i Raade taled saa:

”Jeg gjør en Pagt med Jorden, hvad der lever,
 ” Ansee min Bue, som et Tegn,
 ” Alt aldrig meer, saalænge Skyen svæver,
 ” Skal vorde Syndflod af en Regn.

Dog af! hvorvidt oplades hine Sluser!
 Hoor strømmer Plaskregn paa vort Land!
 Hoor buldrer Luften, hersker Storm og suser!
 Hoor drukne svangre Ny i Vand!

Af Gud, af lad ei de veldædig' Draaber,
 Vor Længsel tit i Nøde seer,
 Naar tørstigt Land hin vaade Skye anraaber,
 Lad dem os ei forskrekke meer.

Hist bruste Korn, og spaaede Høsten Glæde;
 Men falder nu for Luftens Hær.
 Den kneisend Halm udstryges som et Klæde;
 Hver Bert omtumles af Guds Veir.

Husfaderen staaer ræd, og Hænder folder,
 Og sukker hos de kyste Smaa:
 "Af, tænker han, I Stakler, I forbolde
 " Mig dobbelt Frygt! Hvor vil det gaae!

Gud,

” Gud, du, som dog paa en Umyndig agter,
 ” O skaan, o skaf den plaget Alger Læ!
 ” See Uskyld an, og see dens bange Jagter,
 ” Som ei for Baal boied Knæ!

” End har du dog i Naade med os handlet,
 ” End har du neppe brugt dit Riis,
 ” End har ei Hagl vor Mark til Ork forvandlet,
 ” O lad hver Synder vorde viis!

” Giv Soelstin, du, som Elementer lyde,
 ” Lad dog ei raadne Høstens Krands!
 ” Lad Skyen ei, men Ondskab's Die flyde!
 ” Giv hver forvildet Synder Sands!

22. Den sande Trøst.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

Bort med al Trøst, som ei bestaaer,
 Som jeg ei min kan falde,
 Naar Sandser sløves, Syn forgaaer,
 Og Livets Stytter falde!
 Med brudde Stav
 Jeg til min Grav
 Ei drifter mig at vandre.
 Den Trøst er sand,
 Som intet kan
 Borttage og forandre.

Hin Yppighed hengivne Siel;
 Hin Sundheds Afgudsdyrker,
 Hin Guldets ængstelige Træl,
 Og hin, som Hevnen styrker;

Hvad

Hvad have de,
 Naar Lysterne
 Med deres Sandser rømme?
 Naar Sielen tom
 Af Sovne kom,
 Hvor blev de søde Drømme?

Men Gud, hos dig al Glæde boer,
 Det kan jeg klarlig kiende.
 Du har et evigt Lives Ord,
 Til dig vil jeg mig vende.
 Min Frelser's Røst
 Bebuder Trøst;
 Han satte mig paa Fode.
 Han fører mig
 Til Høe i sig,
 I Gud, det største Gode.

Let kunde jeg i Fristelser
 Forløbe mig, og sige:
 Hvad mon en Dnm, en Synder er
 For den Uendelige?

Men Gud, du lod
 Mit Kød og Blod,
 Foreent med dig, i Døden
 Forflare alt
 For mig, som faldt —
 Det er min Trost i Nøden.

Jeg veed, sin dyre Eiendom
 Din Søn ei gierne taber.
 Jeg har, naar alt end vendes om,
 Udi hans Egenstaber
 Opmuntring nok.
 Ulykkes Flok
 Forgieves den omringer;
 Hvis stadig Troe
 I ham har Roe,
 Og bruger Haabets Binger.

Allvidende, seer han jo til
 Med evigt Forsyns Die;
 Hans Almagt kan, hans Godhed vil
 Afhielpe al min Nøie;

Hans

Hans Trofasthed
 Ei Bøvel leed;
 Og naar jeg sønlig beder,
 Hans Bøddom ret
 Udseer mig det,
 Som til min Velstand leder.

    Hvem haver jeg i Himlene,
 Hvad kan jeg meer begiere
 Her, uden ham, den Høieste,
 Der tager mig til Ære!
 Naar end mit Rød,
 I sidste Rød,
 Forsmægtend Liv maa slippe,
 Min Arves Deel
 Er hisset heel,
 Og han mit Hjertes Klippe.

---

23. Mod Tungfındighed.

Tungfındige, hvi er dit Hierte
 Med treven Ulyst faa opfyldt?
 Hvi ængfter dig en felvgiort Smerte?
 Ulfraft indbildte Sorgeres Bylt;
 Betrægt det Gode, fom du haver,
 Tænk, intet her er uden Meen,
 Siig Himlen Tak for tusind Gaver,
 Hvoraf du ei fortiener een.

Bli'r du paa Bedringsveien øvet,
 Erfarer du, at Synd er leed;
 Er du kun efter Gud bedrøvet,
 Og angret din Ufkiensomhed;
 O vel, begræd forsømte Pligter,
 Men viid, din tillidsfulde Troe
 Er Maalet, hvortil Himlen figter,
 Ja din Dpreysning og din Roe.

Er dette skeet, hvis da misnoiet?
 Hvi aandes Suk, hvi tales Sorg?
 Har du af Verden Anfald døiet —
 Tak ham, der hidtil var din Borg.
 Som frelste Søefolk, see tilbage,
 Naar Bølgen har det Brag i Bold,
 Saa tænk men langt fra Utaals Klage,
 Hin Storm, dog Livet i Behold.

End er du sund, og nyder Tiden.
 O meer, end mangan Konge fik,
 Da Jordens Rigdom var for liden
 Alt købe nok et Dieblif!
 See dog ei paa, hvad hin er givet,
 Maal dig ei med en heldig Slegt.
 Har Wiisdom ei sat Smag paa Livet;
 Bli'r Dagen meer end Centnervægt.

Hvor nyttig kan du den anvende,
 Om Pligt og Gudsfrøgt er din Sag!
 Hvor rolig see da mod din Ende,
 Og Farten snart fuldbragt i Mag!

Du

Du kan opflekke mangen Tanke,
 Som dig til Himlen følge maa,
 Du kan af Lidsel Figen sanke,
 Du kan for Evigheden saae.

Hyad er det da, som nedslaaer Modet?
 Kanskee er Galden hos dig sort;
 De seie Bædsker standse Blodet;
 Livsaander da ei komme fort.
 Naar Harpens Streng forstemt kun skryder,
 En Jubal selv da spiller slet.
 See til, din Siel omsonst ei byder,
 Bevæg, opmuntre Legemet.

Dog see dig for. Kanskee din Aare
 Gi'r Livets Strøm uhindret Fart;
 Men du, o Siel, er selv en Daare,
 Og slegter paa fordervet Art.
 Er Sygen ei Begierligheder —
 Ei Egetsind, der hader Tugt?
 Der efter Vand hos Kilden leder —
 Hvor Sieletørst blev aldrig slukt?

Kanskee en andens Held dig plager.
 Saa gif det ringe Siele tit.
 Best Kornet staaer paa Næstens Alger;
 For han fik meest, har de kun lidt.
 O nei, saa hundsk er du vel ikke,
 Alt sadne det, som hin tilfaldt.
 Lad Himlen andres Deel beskikke,
 Du under dem af Hiertet alt.

Er da din Stand dig til en Byrde?
 Kanskee kun saa har deres Kier.
 O Siel; men siig, hvor er en Hyrde,
 Som ikke Dagens Hede bær?
 Uvirkksomhed er Livets Fiende;
 Kun Arbeid dets Forfremmer var.
 Hver Stand har sit at overvinde,
 Hver Stand og sin Opmuntring har.

Betænk, at Evighedens Fader
 Det Beste valgte, og formaaer;
 Han, der ei Verdens Roer forlader,
 Saae og den Krog, hvori du staaer.

Did vilde dig hans Forsyn falde,
 Kun for at vorde lykkelig.
 Den Lod, han i dit Skiod lod falde,
 Afveiede han just for dig.

Dog andre flere Pund fortroes —
 Mon det til større Velstand skeer?
 Ved lidet Nøisomhed smaardes;
 Vergierig, hungrer man ved meer.
 Tænk ei, hvor Rygtet yppig larmer,
 Lyksalighed da der drog ind.
 Hvor tit blev Ild, der Sandsten varmer,
 Ufolet af fornuftigt Sind —

Kom manges fort paa Verens Bane,
 Hvor Stolthed dig tilbage saae —
 Betænk, det er saa Verdens Bane;
 I Sranterne Jevnlige staae,
 De løbe, kappes, Skygger favne,
 (Klenodiet ei gribes her)
 De overvinde, styrte, stavne
 I Graven, og er' lige nær.

Hvad Godt, der Livets Løb opfylder,
 Blev lige deelt for Høi og Lav.
 Den blide Soel ei meer forgylder
 Et Scepter, end en Betlerstav.
 Den Luft, som Fyrsten drog, vi drage;
 Vor fælles Moder er en Jord,
 Der føder os, vort Støb modtager,
 Og hvor kun tomme Skygger boer.

Hvor tit undvaged Smag fra Tunger,
 Der opbød' Kræs af Land og Vand!
 Den slog sig til arbeidsom Hunger,
 Og væged fattig Algermand.
 Den trygge Søvn fra Steder rømte,
 Hvor Gyldenstykket udbredt laae.
 Mens Nangen, Fald og Viltnis drømte,
 Udhviled den paa Hyrdens Straa.

Saa blev der Balsom øst paa Livet.
 Ubillig anker man paa det.
 Tag du det Gode, dig er givet,
 Og brug, som Menneſke, din Ret.

Lad ei dit Sind til Lyst anbindes,
 Som, blev den efterjaget, løb.
 Fornuftig Glæde let kan findes,
 Og ligger i uskyldigt Svøb.

Du lever i Naturens Tempel;
 Tilbed dets Gud, beundre, nyd!
 Hver Skabning af hans Godheds Stempel
 Udmerkes der til Lær og Fryd.
 Den tvungne Kunst gif hen til Steder,
 At gøgle for den syge Smag.
 Lad gaae den Dverg i Abeflæder,
 Ansæ Naturen med Behag.

Fornøi dig over dine Pligter,
 Og øv dem kun af Kierlighed.
 See til, at du i alting sigter
 Til Gud, det rette Diemed.
 Vel den, Samvittigheden giver
 Det Vidnesbyrd, det Gæstebud!
 Enfsalig, hvo sit Liv opliver
 Ved Kierlighed, ved Haab til Gud!

Lad ham dig mod al Frygt bevæbne,
 Og senk dig i den Faders Favn.
 Drog han end Forhæng for din Skiebne,
 Han seer dog bag det kun dit Gavn.
 Hvo paa ham leed, han aldrig tabte,
 Og hvordan Spillet vender sig,
 Saa glem det ei, at han dig skabte,
 Kun for at worde lykkelig.

---

24. Forsynet.

Mel. Wer nur den lieben Gott läßt walten.

Du, der et Forsyn dog tilbeder,
 Og værer den alvise Magt,
 Som Alt opholder, styrer, leder,
 Hvi er du modløs og forsagt?
 Hvo paa Gud troer og haaber trygt,
 Vandt Seier over Sorg og Frygt.

Har du kun Gud i Bold dig givet,
 Og ofret ham dit Hierte heelt,
 Er al din Attraa her i Livet
 Kun Gud, og ei til Verden deelt;
 Saa er din Belsærd Himlens Bud.
 Forgieves man ei tiente Gud.

Betragt, at han et Liv dig skienkte;
 Det meer end Føden sige vil.
 Betragt, hans Forsyn paa dig tænkte
 Af Evighed, før du blev til,

Lod dig det større Gode faae;
 Kan han det mindre da afslaae?

Mon han dit Legem ei kan skatte,
 Som Mesterstykket af sin Haand,
 Hvori han til Regent indsatte
 En tænkende og evig Aand?
 Kan Gud sit Billed glemme slet,
 Naar du ei selv værter det?

Betragt Naturen alle Dage,
 De Liv, hvis Deel ei blev Fornuft.
 Et Forsyn seer du Omsorg drage
 For Fuglen i den øde Luft.
 Den har ei Vinter forud seet;
 Sit Ophold fandt den dog beredt.

Skue Blomsterne, og bliv fornøiet
 I Haabet paa den store Magt,
 Som klæder dem langt meer for Diet,
 End Fyrsten i sin laante Pragt.
 De skabtes, for en Dag at staae;
 Men du, for Eighed at naae.

Hvad hjælper dog, hvad hjælper Sorgen,
 Der i sin Velfærds Sag er blind?
 Hvad hjælper for den Dag i Morgen
 At ængstes i et adspredt Sind?
 Gud har bestemt enhver sit Maal;
 Det overskrider ei Utaal.

O han, der ingen Skabning hader,
 Han, Himlen ofrer Tak og Lov,
 Naturens evig-rige Fader,
 Han veed det, hvad vi har behov.
 Det Beste for os vælger han,
 Gaaer det end over vor Forstand.

Kun Hedninge lad derfor sørge,
 Som har ei Haab, ei kiende Gud;
 Men os et bedre Liv opspørge,
 I det vi agte paa hans Bud.
 Du finder i hans Søn, o Siel,
 Retferdighed og evigt Vel.

---

25. Tillid til Forsynet.

Enhver, som boer i den Almægt'ges Skygge,
 Har sikkert Skiul, og Ratteroe!
 Jeg vil mig Gud, min Borg, som kan betrygge,
 Mig kun den Høieste fortroe!

Er Garn udspendt, Gud reder op den Hilde;
 Omsonst besnæres der min Fod!
 Sin List og Kraft en Kovfugl maa forspilde;
 Mig give Almægts Binger Mod.

Frygt ei, om Pest end farer frem i Mørke,
 Om Pilen suser end i Dag.
 Guds Trofasthed er dog dit Skiold, din Styrke,
 Og den haandhæve skal din Sag.

Omkring dig der see tusind at omkomme,
 Og atter der ti tusind Liig.
 Vær dog kuns tryg, og tilbed Himlens Domme;
 Ulykken skal ei naae til dig.

Er han min Gud, kun han, o Siel, din Rolig,
 Du billig trodse kan af Stort;
 Da staaer dit Huus, din Soun da bliver rolig,
 Langt ile Plager fra dig bort.

For din skyld han en Englehær udsender,
 Du vogtes paa hver lovlig Sti.
 Han byder dem at bære dig paa Hænder;
 Saa er din Fod for Anstød frei.

Gaae da, min Siel, og træd paa glubste Løber!
 Drik Dgler's dødende Forgift,
 Er det dit Kald — Du udstaaer alle Prøver;
 Dit Haab, din Troe kan fode stipt.

”Ja, siger Gud; han raabe! jeg vil høre,
 ” For jeg kun er hans Niemed.
 ” Ham vil jeg stor, ham mæt af Dage giøre,
 ” Og han skal see min Salighed.

26. Prøvelse ved Aarets Udgang.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

Til Ende Aaret haster,
 Min Gud, har jeg det brugt!
 Har jeg afstaaet Laster,
 Og agtet Naadens Tugt?
 Er jeg, som blev bedaget
 I Tidens Skolegang,
 Til bedre Liv opdraget,
 Værd hine Engles Rang?

En Dag den anden sendte
 Erfaring, Klogskabs Bud.
 Forstod jeg det, og kiendte
 Derved mig selv, og Gud?
 Bør Aar at kunne tale;
 Hvi laae da min Forstand
 Endnu saa tit i Dvale,
 Som anstaaer ei en Mand?

Har Kors og Kummer boiet
 Mig efter Herrens Sind?
 Blev jeg i Gud fornøiet,
 Og Himlens Willie min?
 Gaaer jeg, kun hoor den kalder?
 Tiltager jeg hvert Fied
 I Wiisdom, som i Alder,
 Og siner Ewigbed?

Guds Misfundhed har undet
 Mig Livet, Fred og Sands;
 Men har den mig og vundet,
 Saa Hiertet blev kun hans?
 O fulgte jeg ham efter,
 Som bød at elske hver?
 Anvendtes mine Kræfter
 Til Gavn for Mennesker?

O Gud, du sig forbarme!
 Du Synd forlade vil.
 Hvo er jeg dog, jeg arme,
 Du forte hidindtil?

D hielp mig end at løbe
 Den Kamp, som forestaaer!
 Saa vil jeg igienkiøbe
 De forbigangne Aar.

End lever mangen Synder,
 Som spildte Naadens Tid.
 Man ender og begynder
 Med Aaret daarlig Tid.
 Hvem er det, I forhaaner?
 Den Guds Langmodighed,
 Som eders Aande skaaner,
 Gjør I af Naade kied.

Maaskee det Aar, som kommer,
 Blant eders ei er tælt;
 Maaskee har alles Dommer
 Jer Dom i Brede fældt.
 Glendige, som dvæle
 Alt søge Naadens Skat!
 Nu kræves eders Siele
 Maaskee i denne Nat.

Om Tid er end tilbage,
Kun Tidens Herre seer.
Han tæller vore Dage,
Og ordner, hvad der skeer.
Siig derfor ei: I Morgen —
O Synder! kom ihu,
Du har for den ei Borgen,
Du eier kun et Nu!

---

27. Nytaars-Sanker.

Du Lysets Helt, saa prægtig klædt i
 Straaler,

Du Livets Ben, der Dagene afmaaler,
 Hift du opgaaer.

Din Majestet har Himlens Kreds ombandret,
 Boldt Frugtbarhed, Tidsveirliget forandret,
 Og skabt et Aar.

Er du en Gud? Hvi skulde saa de Gamle,
 Taknemmelig — dog i et Mørke famle,
 Dig dyrkende?

For hvilken Soel skal af Fornusten bukkes,
 Naar du afgaaer, og alle Stierne slukkes?
 Den Evige.

Sit Billed, dig, lod han i Straaler fatte,
 For Sandser stærk', for Tanterne dog matte —
 Stor, herlig, reen,
 Umistelig for Jorden, uden lige,
 Beldædig, du os hver Dag skulde sige:
 Saa Gud er een!

Han var og er uvandelbar, alvidend —
 Dybt under ham neddaled flagrend Tiden;
 Den graadig Dri
 Fra Solen, sky, bevandret, immer svæber,
 Sit Rod udseer, af Død aleene lever,
 Af egne Børn.

Jeg banker her i et ustadigt Folge.
 Ting efter Ting, som Bølgen sluger Bølge,
 Kom op, forgik.
 Nye Skikkelser den Skueplads indtage,
 Hvorpaa jeg staaer. Hvad er' og mine Dage?
 Et Dieblif.

Men ei begyndt, dit Liv, Gud, ei afslæder:
 Tidløse Aar, utælt' af Myriader,
 Et evigt Nu,
 For dig udeelt, dog tydelig udbredet —
 For Lysets Strøm i ældste Nat blev ledet,
 Da skued du!

For Jorden stod, al Verdens skabte Tegning,
 Og Tankers Tal, og Alindedræts Udregning
 Stod i din Bog.
 Naar Klippers Gruus, i Alfgrund styrte, buldrer,
 Og Elementers Kraft i Striden smuldrer,
 Bestaaer du dog.

Hvor stedes jeg? O Gud, hvor steg min Tanke
 Langt over Ting, som under Solen vanke!
 Den fløi til dig!
 Kan den forgaae, som hos din Throne tøver,
 Hvorfra er rømt al Død, den Tidens Røver?
 O Trøst for mig!

Gaaer Onsker, I, som os hvert Aar bebuder
 Et skuffend Held, gaaer hen til eders Guder,
 Til Puls, til Soel,
 Til Lid, hvori en daaret Skare daser,
 Fornuften tier, Belyst ene raser —
 Bliv mørk, o Soel!

Dog skab kun Aar, hersk du i Skyggens Riger
 Skin paa mit Stov, til du og opløst viger,
 Og slukkes ud!
 Endda min Siel, der tryk i sidste Torden
 Saae Dommen an, og spurgte efter Torden —
 Bestaaer hos Gud.

---

28. Alt alting tiener dem til Gode,
som elske Gud.

Mel. Nu velan, vær frisk til Mode.

Altting tiener dem til Gode,
Som i Sandhed elsker Gud.
O det gjør mig vel til Mode!
Han jo fører herlig ud.
Er hans Raad end underligt,
Fatter Kiød og Blod ei sligt;
Gavn han dog af Alt udleder,
Dg til Himlen mig bereder.

Skinner Velstand i min Bolig,
Eller Sorgers rædsom Nat
Gjør i Sielen mig urolig;
Var jeg for Guds Piil udsat,

Som

Som et hverdags Niemed;
 Rasted han i Støbet ned,
 Eller hialp han mig paa Fode;
 Alting tiene skal til Gode!

Tog du af hans Haand de Gaver,
 Hvortil Mammons arme Træl
 Liv og Hierte ofret haver;
 Derved søgte Gud din Siel,
 Drog med Kierlighedens Snor,
 Bad dig see op fra en Jord,
 See, at han, Algodheds Fader,
 Ei forandres, ei aflader.

Ære, Sundhed, Fred og Leide,
 Sygdom, Farer, Armod, Spot,
 Alting skal paa mig arbeide,
 Til Gud har gjort alting got,

Dg sin Bygning snart fuldbragt.
 Jesus er, som Grundsteen lagt,
 Han, paa hvem min Troe sig hviler,
 Han, mit Haab og esteriler.

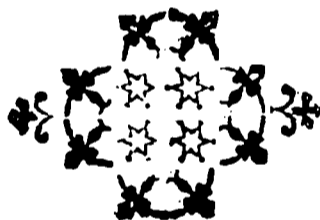
Skal jeg end i Riødet lide;
 Det til Gode tiener mig,
 Driver mig fra Synd i Tide,
 Skynder mig, o Gud, til dig.
 O saa vorder jeg beredt,
 Modnes til en Evighed,
 Ei ved Regn og Soelskin ene;
 Torken med og Storm kan tiene.

Ja, naar end min sidste Fiende
 Fordrer, jeg skal give tabt,
 Skal jeg ham dog overvinde
 Ved min Frelfers Jesu Kraft.

Han mig aabne skal en Dør,
Jeg har søgt at fiende før.
Døden tiene skal til Gode,
Derfor er jeg vel til Mode.

---

29. Noget om Sielens Udødelighed.

Alsk hvad nedslaaer dog, hvad vil mig
 forbude

Glæden af Livet neppe halv at nyde?
 Graven, jeg seer mig henimod at vanke,
 Engster min Tanke!

Blev da et Legem, Allmagts-haanden gjorde,
 Prægtigt, for Støvet, det var før, at vorde?
 Kenstes en Bøgning, som af Aand oplives,
 For at nedrives?

Tændtes et Lys der, ene for at slukkes?
 Siig, hvor det kommer, at her af os slukkes
 Efter en Velstand, som man uden Lyde
 Evig kan nyde?

Længsel os plager; intet jordisk Gode
 Stiller vor Siels Tørst. Sorrighfuld til Mode
 Seer man al Verdens Skikkelse omvende,
 Seer man sin Ende.

Drift til at leve, Kreaturet haver,
 Finder man hos sig blant de Himlens Gaver,
 Livet behøver; men hvi skal man kiende,
 At Liv faaer Ende?

Lammet henledes, Mennesket til Nytte,
 Roligt ei merker, det er Dødens Bytte,
 Slikker dig Haanden, i det Sticket gives,
 Derpaa aflives.

Men jeg skal kiende Døden af sit Rygte,
 Før den ankommer, og som Slave frygte.
 Gav han da Livet for igien at tage,
 Og mig at plage?

Gaa han mig Evnen, som indseer i Tiden,
 For mig at gjøre under Dyret liden?
 Har han saa stridig med sig selv fremstillet,
 Hadet sit Billed?

Bort, bort, Tanker! Ten Gud aftegner,
 Som ei har indseet, hvad hans Gierning egner,
 Og bør Fornuften den Allgode prise,
 Ja, den Allvise.

Strømmen i Lobet blev af Synden hemmet,
 Døden og indført, fra hans Plan saa fremmed —
 Bør en Retferdig Døden ei ophæve,
 Jeg skal dog leve.

30. Trøst for Døende.

Mel. O, kiere Siel, frygt aldrig meer.

Vær glad, o Siel, og frygt dog ei,
 For du skal vandre ad den Bei,
 Hvorpaa alt Riød forsmægter!
 Omfavn din Brudgom Iesus Christ!
 Hans Kierlighed dig trøster vist,
 Og ei sin Tresskab negter
 Da, naar du intet mægter.

Naar jeg, paa Engeseng lagt ned,
 End skielver i den kolde Sved,
 Og ei et Ord kan tale,
 Skal Iesus med sin Hyrdestav
 Ledfage mig forbi min Grav,
 Hans Lives Ord husvare
 I Dødens mørke Dale.

Han til sin Faders Velbehag
Har udført al min svare Sag;
Han har Forsoning fundet,
Og den for mig, for mig, indbragt
I Himlen, hvor han fik al Magt,
Paa ham min Troe er grundet,
Til jeg har Seier vundet.

Alt hvad jeg her forlise kan
I Ufuldkommenheders Land
Vil jeg for intet skatte.
Udrives jeg af Benner's Favn,
Det er mit Beste, deres Savn
Et Forsyn vil erstatte.
Gud samler de Forladte (*).

Her er dog al min Kundskab mørk;
Her gif jeg i en vildsom D:sk.

R 4

Min

(*) Ps. 27, 10.

Min Andagt i en Hytte
 Af Synd, af Sorg forstyrres her;
 Der skal jeg see Gud, som han er —
 O vel, at jeg maa flytte
 Fra en brostfældig Hytte!

Den Smerte er en Dørgang,
 Og bliver Strien end saa trang,
 Den dog til Livet fører.
 Ved Naaden vil jeg stride frem
 Til Herren og til Himlen hjem,
 Hvor ingen Pine rører,
 Hvor ingen Lyst ophører —

Ensaligt er det Dieblif,
 Naar jeg opdager Himlens Skif,
 Som Tunger ei udsige!
 Iblant fuldendte Sieles Tal,
 Bestraalet af min Jesu, skal
 Min Klarhed altid stige
 I Herlighedens Rige!

Hvad skal jeg da forstaae, o da,
 Naar Støvet, som jeg iler fra,
 Ei hindrer i at tænke!
 Indviet i den dybe Fred
 Til evig, evig Salighed
 Skal jeg i Gud mig senke —
 Den Kierlighed kun tænke.

O Trost, som er mig altid fød!
 Og naar jeg kiemper med min Død,
 Skal jeg dens Kraft fornemme,
 Og anbefale da min Aand
 I min trofaste Skabers Haand,
 Og Jesum aldrig glemme —
 Det Haab ei kan bestemme!

Forandret

Communion = Psalm:

Jesus søde Hukommelse.

D Jesus, din Hukommelse
 Med Fryd opfylder Hjertene!
 Men over alt den Fryd dog er,
 Alt du, o Jesus, er saa nær.

Saa herligt Navn blev før ei fort,
 Saa glædeligt et Ord ei hort,
 Saa sødt ei noget tænkes kan,
 Som Jesus, den Guds Søn og Mand.

Hvad Haab for dem, som giøre Bod,
 Er du, o Jesus, og hvor god
 For dem, som lede efter dig!
 Hvad finde de evindeligt!

O Livets Kilde, Hjertets Lyst!
 Hos dig man finder Kraft og Trost,
 Og Naaden af din Fylde faaer,
 Der al vor Kundskab overgaaer.

Ei Tunge kan udsige ret,
 Bogstaver ei betegne det,
 Som den fornam, der troer vist,
 Og elsker dig, o Jesu Christ!

Dig søger jeg, hvor jeg end gaaer;
 Paa Leiet og naar jeg opstaaer.
 I Centrum og i Samfund her,
 Kun du min Lyst og Længsel er.

Din Grav jeg aarle søge vil
 I Aand, og legge Merke til,
 At du vor Syndeskyld begroo,
 Og har ophævet Dødens Lov.

Alt væde er jeg og beredt
 Med Bedrings-Taare dine Fied,
 Alt falde, Jesu, dig til Fod,
 Alt komme dig med Favn imod.

Min Herre og min Gud, du vandt;
 Du evig min Forløsning fandt.
 Langt over det, som vi forstaae,
 Dpfylder du vor Siels Attraa!

Bliv altid hos os, Herre kjer!
 Opklar os med dit Lys saa nær,
 Drio Mærk og Bantroe af mit Sind,
 Drag alle i dit Samfund ind!

O Jesu, gjør mig Sielen fri,
 Din Sandhed skinne lad deri,
 Forfængligheden fare ud,
 Dg indgaae Lyst til dine Bud!

Hvor er din Kierlighed dog sød,
Trøst, Lægedom i Liv og Død!
D aldrig sige kan vor Mund,
Hvad Hiertet føler denne Stund,

Din Død paa Korset er Bevist,
At saadan Kierlighed bær Priis;
Den aabned i dit Hierteblood
For Synderen en Naadens Flod.

Saa kiender Jesum alle Mand;
Lad Hierter staae i hellig Brand,
Dg træder naadehungrig' hen
Til ham, den beste Sieleven.

D elsker ham, der elskte først,
Dg ledsker saa vor Sieletørst!
D see dog, efterfølg Guds Lam,
Gjør Løfter, og betal til ham!

Ved kjerlig Frygt og Lydighed
 Tak ham, der for al Verden leed,
 Og taler end et Naadens Ord
 Om hellig Belyst ved Guds Bord.

Min Jesu, kiere, nu saa nær,
 Lad mig fornemme, hvad det er,
 At have Deel i dig, o Ven,
 Som har indtaget Himmelen!

Ei værdig nok jeg tale kan
 Om dig, vor store Frelsermand!
 At tie dog ei sømmer mig,
 Da Hjertet er saa fuldt af dig.

Dit Legem, Jesu, og dit Blod
 Formeerer Troens Kraft og Mod,
 Besæigler Freden i vort Bryst,
 Og nydes med tiltagend Lyst.

Den, som har smagt, hvor sød du er,
 Jo meer han faaer, jo meer begier?
 Af anden Kilde ledskes ei
 Vor Torst paa Salighedens Bei.

Hvo Jesu Huses Fedme nød,
 Og værdig spiste Himmel-Brod,
 Og holder ubesmattet Siel,
 Har nok, og Pant paa evigt Bel.

Min Jesus, Engles Frydesang!
 Hvor er dit Navn en liflig Klang!
 En Honning sød for Troens Mund!
 Kun den gjør Sielen evig sund.

Min Siel kun stunder efter dig,
 Kom nærmer, Ven, og boe i mig!
 Og gior mig her i Haabet glad
 Bed en saa evigvarend Mad!

Til dig at ile, er min Biis,
 Du Livsens Træ i Paradis,
 Naar Svaghed føles, Livets Ligt
 Da møder af din ædle Frugt.

Du sande Biinstok, Jesu, gnd
 Udi mit Hierte varig Fryd.
 Til Troens Frugter giv mig Kraft,
 Og hver indpodet Green din Saft.

Hvor got, at elske inderlig,
 Og kun til Jesum holde sig!
 Alt doe fra Synden, leve ham,
 Der leed vor Død, og bar vor Skam!

O du min Herre Jesu Christ!
 Hvor tit opfoer mit Suk dog hist,
 Til dig i evigt Guddoms Raad!
 Jeg veed, du saae min Længsels Braad.

Naar Gud sit Ansigt skjulet har,
 Da Jesus alt mit Onske var;
 Hvor glad jeg blev, saa tit jeg vandt
 I Troens Kamp, og Jesum fandt!

Da fandt min bange Siel en Havn
 Udi sin Brudgoms Jesu Favn;
 Den Kierlighed meddelte sig,
 O Glæde, som da indtog mig!

Hvad jeg da søgte, findes her,
 Hvor Jesus ved sin Nadver er;
 Min Troes Die seer sin Lyst,
 Og Hiertet brænder i mit Bryst.

Uflukt af Modgangs bittre Band,
 Den Ild skal staae i evig Brand!
 Naar Troe ophører, Haabet naaer,
 Den Kierlighed endda bestaaer.

O Blomster, hellig Kierlighed,
 Af Jesu bragt fra Himlen ned!
 O Blomster, som ei falder af,
 I Bort hin Side Død og Grav!

Hvor salig gjør du og os her,
 Os Gud beslegted' Mennesker!
 Her nydes Eighedens Løn,
 Her nydes Gud udi hans Søn.

O kysser Sonnen, elsker trygt,
 Men tiener ham i sønlig Frygt!
 Vær glad, o Siel, med Bøvelse;
 Utroskab vist han straffede.

Ja, kom høiløbet Frelser, kom!
 Dig gav din Fader Herredom.
 Behersk mit Hierte i din Fred;
 Dit Bud er dog kun Kierlighed.

Retferdighedens Soel, o skin,
 Oplys du mit saa mørke Sind,
 At jeg kan kiende dine Spoer,
 Hvor Sandhed og al Dyd opgroer!

Din Naades Rigdom, Jesu, er
 Langt over alle Følelser;
 Ei Sands, ei Dienstlyst, ei Smag
 Kan give Sielen det Behag.

Fremstil mig, Frelser, som dit Verk;
 Selv intet, jeg i dig er stærk,
 Og roser mig af dig, en Mand,
 Der Støv til Himlen hielp kan.

Dig følger jeg, det er mit Val.
 Ei noget os adskille skal,
 Ei Magt, ei Lidelse, ei Nød,
 Ei kronet Liv, ei voldsom Død.

Dig, Jesu, Riget bør og Magt;
 Thi alting er dig underlagt.
 Dig, Seiershelt, bør Ære skee,
 Saa langt sig strekke Himlene.

Oplader Porte, J, som boe
 I hin forklaret evig Nøe,
 Alt Ærens Konge kan indgaae,
 Og sin tilbørlig Høihed faae!

Dig Ære skee! (saa stemme vi
 Med eders bedre Lovsang i)
 Dig Ære skee, hvis Kierlighed,
 Hvis Død paa Jorden stifted Fred!

Dig Ære skee, som virket har,
 Hvad dig alene mueligt var,
 Alt Gud til Mennesker har Lyst,
 Og Mennesker i Gud kun Trost.

Haandhæv, o Jesu, nu din Sag;
 Giv Kraft at vandre til Behag;
 Dit Rød og Blod os styrke saa,
 Alt vi dit Diemed opnaae!

Du indgik til din Herlighed,
 Og har beredt for os et Sted.
 Du bød vor Attraa fra en Jord
 Alt stunde did, hvor du opfoer.

Vi fare, Jesu, efter dig
 I Haab og Troe til Himmerig.
 Bort Borgerskab her oven til
 Er det, hvorfor vi stræbe vil.

Gis, at vi himmelsk sindede
 Berede os, til dig at see!
 Alt see dig, ligesom du er,
 Og synge evig Lovsang der!

Trykfeil.

Side	18.	Linie	7.	bestemmer!	læs bestemmer
—	22.	l.	5.	Lovsyng ham	l. Lovsyng, lovsyng ham
—	23.	l.	11.	Skabnings Riede	l. Skabnings ganske Riede
—	32.	l.	7.	han egner	l. ham egner
—	ib.	l.	12.	Dale	l. Sale
—	38.	l.	3.	skule	l. skule
—	71.	l.	1.	stolt	l. stort
—	ib.	l.	3.	Sindlidelse	l. Sindslidelse
—	72.	l.	3.	vel	l. vil
—	ib.	l.	4.	Mord	l. Moed
—	88.	l.	2.	forvandte	l. forvendte
—	92.	l.	16.	Gud	l. Død
—	102.	l.	19.	helliggiorte	l. herliggiorte
—	123.	l.	1.	hvis	l. hvi
